

JIHOČESKÁ UNIVERZITA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH
FILOZOFICKÁ FAKULTA
ÚSTAV ČESKO-NĚMECKÝCH AREÁLOVÝCH STUDIÍ A GERMANISTIKY

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

HERMANN GÖRING - KLÍČOVÝ SVĚDEK NACISTICKÝCH ZLOČINŮ V
NORIMBERKU?

Vedoucí práce: PhDr. et PaedDr. Marek Šmíd, Ph.D.

Autor práce: Jan Cingroš

Studijní obor: Evropská teritoriální studia – ČR a německy mluvící země

Ročník: 3.

2015

Prohlášení

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracoval samostatně, pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejich internetových stránkách, a to se zachováním autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledky obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

V Českých Budějovicích 11. května 2015

.....
Jan Cingroš

Poděkování

Rád bych zde poděkoval vedoucímu své bakalářské práce panu PhDr. et PaedDr. Marku Šmídovi, Ph.D., za cenné rady, věcné připomínky, vstřícnost při konzultacích a během vypracování práce.

ANOTACE

Bakalářská práce se zabývá postavou jednoho z největších nacistických zločinců 2. světové války Hermanna Göringa. Říšský maršál H. Göring patřil ve 30. a 40. letech 20. století k významným osobnostem nacistického Německa. Jednalo se o blízkého spolupracovníka Vůdce Třetí říše Adolfa Hitlera, který byl po 2. světové válce obžalován a souzen společně s dalšími 21 válečnými zločinci během norimberského soudního tribunálu. Jádrem této práce bude úloha H. Göringa během Norimberského procesu konaného v letech 1945-1946. V tomto procesu byla zjišťována úloha a vina obviněných v 2. světové válce a jejich podíl nejen na konečném řešení židovské otázky, ale i v jiných zločinech.

Klíčová slova:

Třetí říše; nacistické Německo; 2. světová válka; Norimberský proces; Hermann Göring.

ANNOTATION

The Bachelor thesis deals with Hermann Göring, one of the worst Nazi criminals in the World War II. Hermann Göring, an Empire marshal, belonged to important personalities of Nazi Germany in the 30s and 40s of the 20th century. He was a close collaborator of Adolf Hitler, the leader of the Third Empire. After the World War II Hermann Göring was accused and sentenced with other twenty-one war criminals at the Nuremberg Trials. This thesis focuses on Herman Göring's role in the Nuremberg Trials, which took place in the years 1945-1946. The roles and guilt of those who had been accused of and charged with their crime perpetrated during the World War II and their part in the ultimate solving of Jude question as well as in other crime were investigated at this trial.

Keywords:

Third Empire; Nazi Germany; World War II; The Nuremberg Trials; Hermann Göring.

OBSAH

SEZNAM ZKRATEK	6
ÚVOD.....	7
1. ŽIVOT A POLITICKÁ KARIÉRA HERMANNA GÖRINGA.....	10
1.1 Dětství a mládí.....	10
1.2 Podpora Adolfa Hitlera a NSDAP.....	11
1.3 Nacisté u moci	18
1.4 Expanzivní politika Třetí říše	27
1.5 Druhá světová válka	28
1.6 Konec druhé světové války.....	30
2. NORIMBERSKÝ PROCES.....	32
2.1 Příprava procesu	32
2.2 Hermann Göring v zajetí	35
2.3 Cesta do Norimberku.....	36
2.4 Norimberský proces začíná.....	39
3. OBŽALOBA	41
3.1 Body obžaloby.....	42
3.1.1 Konspirace	42
3.1.2 Zločiny proti míru.....	44
3.1.3 Válečné zločiny	49
3.1.4 Zločiny proti lidskosti.....	53
4. OBHAJOBA.....	55
4.1 Obžalovaný vypovídá	55
4.2 Usvědčující výpovědi	58
5. KONEC NORIMBERSKÉHO PROCESU.....	60
5.1 Rozsudek	60
5.2 Sebevražda.....	61
ZÁVĚR	63
SEZNAM POUŽITÝCH PRAMENŮ A LITERATURY.....	65
SEZNAM PŘÍLOH.....	68

SEZNAM ZKRATEK

SS - (Schutzstaffel) - ozbrojená organizace NSDAP, původně na ochranu A. Hitlera

SD - (Sicherheitsdienst) - zpravodajská služba SS a NSDAP

SA - (Sturmabteilung) - úderné oddíly, polovojenské formace NSDAP

NSDAP - (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei) - Národně socialistická strana Německa

RAF - (Royal Air Force) - Britské královské letectvo

ÚVOD

Druhá světová válka se zapsala do historie jako jedna z nejhorších katastrof v dějinách lidstva. Tato válka, která skončila v roce 1945, přinesla smrt desítkám milionů nevinných lidí. Vůdce německé nacistické Třetí říše Adolf Hitler (1889-1945) spáchal dne 30. dubna 1945 sebevraždu ve svém berlínském bunkru. Spolu s ním zvolily dobrovolný odchod ze života další významné osobnosti nacistického Německa, např. ministr propagandy Joseph Goebbels (1897-1945) s celou rodinou či Reichsführer SS Henrich Himmler (1900-1945). Mnoho dalších vysoce postavených nacistických pohlavárů stihlo před koncem války včas uprchnout, skrýt se a vyhnout se tak zaslouženému trestu. Pro další žijící viníky byl po domluvě čtyř vítězných mocností zřízen Mezinárodní soudní tribunál, s cílem usvědčit hlavní pachatele hrůzných nacistických zločinů a zajistit tak jejich spravedlivé potrestání.

Cílem práce je zmapovat úlohu a roli Hermann Göringa v nacistickém Německu, jeho podíl a vinu na vyvolání válečného konfliktu, plundrování hospodářství porobených zemí, rozkrádání kulturního bohatství, barbarské zacházení s civilním obyvatelstvem a válečnými zajatci až po zvěrstva konaná příslušníky SS, wehrmachtu či Einsatzgruppen v období druhé světové války, především na židovském, slovanském a romském obyvatelstvu v okupovaných zemích.

Předkládaná bakalářská práce je rozdělena do pěti kapitol. První kapitola se věnuje především postavě Hermanna Göringa (1893-1946) jako „*nacisty číslo jedna*“, jak mu bylo v Norimberku přezdíváno. Zde bude stručně rozebrán jeho životopis, politická kariéra a úloha jeho osobnosti, která v nacistickém Německu sehrála důležitou roli a přispěla k rozmachu nacistického hnutí a jeho myšlenek. Druhá kapitola se zaměřuje na Norimberský proces konaný proti válečným zločincům před Mezinárodním vojenským tribunálem. Jednalo se o hlavní soudní proces konaný v Norimberku s hlavními nacistickými pohlaváry, který začal krátce po skončení druhé světové války. Po hlavním procesu se konalo dalších 12 procesů s „*méně významnými válečnými zločinci*“. Tyto procesy organizovali Američané a někdy jsou též v literatuře nazývány „*zapomenutými procesy*“, neboť byly určitým způsobem zastíněny hlavním Norimberským procesem. Již v této části bakalářské práce budou rozebrány a komentovány Göringovy výroky řečené v období jeho politické kariéry, ale především

Göringovy výpovědi během norimberského soudního přelíčení. Nechybí zde ani názory obžalovaného charakterizující jeho pohrdavý postoj k soudnímu procesu. Obžalobu Hermanna Göringa detailně dokumentuje třetí kapitola, která je rozdělena na čtyři body obžaloby, ze kterých byl bývalý říšský maršál obviněn. Jsou zde popsány zločiny, kterých se H. Göring dopustil, či na kterých měl evidentní podíl. Popisované zločiny jsou zaměřeny především na období od nástupu nacistů k moci v roce 1933 až po válečné období. V předposlední kapitole bakalářské práce je popisována Göringova obhajoba, ve které se obžalovaný snažil obhájit svoji úlohu v nacistické Třetí říši. H. Göring jakožto dominantní postava na lavici obžalovaných působil přesvědčivě, sebejistě a bylo patrné, že v několika prvních dnech procesu není lepšího řečníka, ale i obhájce, který dokázal vyvést z míry své žalobce, především svou rétorickou schopností, charismatem, ale i arogancí a domýšlivostí. I zde dokázal ovlivňovat a povzbuzovat ostatní obžalované. Pátá kapitola je zaměřena na poslední část Norimberského procesu. Rozsudek, ve kterém byli spravedlivě potrestáni ti vůdčí nacisté na lavici obžalovaných, kteří nesli největší podíl na nacistických zvěstvech. Jednotlivé tresty byly vyneseny předsedou soudu G. Lawrencem dne 1. října 1946. H. Göring byl odsouzen k trestu smrti provazem, trestu ovšem unikl, neboť tentýž den, kdy měl být oběšen, spáchal sebevraždu. Této události je věnována poslední část bakalářské práce.

Citované prameny a literatura jsou tištěné povahy. Jedná se především o české knihy, ale k vypracování předkládané bakalářské práce jsou využity i německé tituly zabývající se tematikou Norimberského procesu a osobou Hermanna Göringa. Práci doplňují novinové články zahrnující německý i český tisk. Hlavním důvodem, proč se tyto zdroje v práci vyskytují pouze sporadicky, je především neúplnost jednotlivých čísel v poválečných letech, popř. i absence některých periodik této doby v knihovnách. Při psaní bakalářské práce je často odkazována kniha českého spisovatele Jiřího Brože *Hitlerův korunní princ*, která detailně zachycuje Göringův život a je nejvíce zaměřena na období druhé světové války. Další hojně citovanou knihou je *Norimberský proces* od německých autorů Joe J. Heydeckera a Johannese Leeba. První z nich, Joe J. Heydecker působil jako zpravodaj během celého Norimberského procesu s válečnými zločinci. Kniha od britského historika Davida Irvinga *Norimberk - poslední bitva* je v práci také poměrně často uváděna. Jedná se o kontroverzního spisovatele, který zpochybňoval holocaust. V knize se objevují autorovy názory na Norimberský

proces a obžalované, autor má spíše shovívavý postoj k jejich vině, a proto bylo nutno pečlivě zvážit, co lze z knihy citovat. Z německy napsaných knih je nejvíce využita kniha od britského spisovatele Rogera Manvella *Der Reichsmarschall - Aufstieg und Fall des Hermann Göring*, která se, jak již samotný název napovídá, zaměřuje na vzestup a pád říšského maršála Hermanna Göringa. Publikace je taktéž doplněna Göringovými výpověďmi během norimberského soudního přelíčení. V neposlední řadě nelze opomenout *Nürnberger Tagebuch* napsaný norimberským lékařem Gustavem M. Gilbertem. V tomto deníku nechybí charakteristické rysy obžalovaných, jejich reakce na jednotlivé situace během soudního přelíčení, výroky a osobní rozhovory autora s jednotlivými obžalovanými, což barvitě dokresluje kolorit této problematiky.

Při psaní bakalářské práce jsou využity následující metody. Analýza, která znamená rozbor a zaobírá se především zkoumáním složitějších skutečností rozkladem na jednodušší. Jejím protikladem je syntéza, jejíž hlavním smyslem je zejména sjednocení jednotlivých částí textu v jeden celek. Další metodou, která byla v práci využita je komparace. Její hlavní smysl spočívá ve srovnávání zkoumaných skutečností za účelem zdůvodnění vlastního stanoviska. Poslední metodou je interpretace, která odhaluje autorův přístup k dané věci a vystihuje pochopení zjišťované problematiky.

1. ŽIVOT A POLITICKÁ KARIÉRA HERMANNA GÖRINGA

1.1 Dětství a mládí

Hermann Wilhelm Göring se narodil dne 12. ledna 1893 v bavorském Marienbadu, asi 60 kilometrů jižně od Mnichova, jako syn vysokého císařského úředníka a bývalé číšnice selského původu. Mezi Göringovými rodiči byly mnohé rozdíly. Göringova matka, Franziska Göringová, rozená Tiefenbrunnová (1859-1923), pocházela ze zemědělské rodiny, zatímco Göringův otec, Heinrich Ernst Göring (1839-1913) měl právnické vzdělání a pocházel z dobře situované rodiny. Vedle společenského rozdílu v postavení, bylo mezi Göringovými rodiči i odlišné náboženské vyznání a patrný věkový rozdíl. Na jaře roku 1885 odjeli oba do Londýna, kde se ještě tentýž rok konala svatba.¹

Z důvodu zaměstnání Göringova otce se bydliště rodiny Göringových velmi často měnilo. H. Göring strávil bez rodičů tři roky, nejdříve vyrůstal u spřátelené rodiny v bavorských Francích ve Fürthu. Později přiznal že na rané dětství vzpomíná s hořkostí: „*Nejstrašnější věc, která se může stát dětem je, když jsou odtrženi od matky v letech, kdy se vytváří jejich osobnost.*”² Po třech letech strávených v cizině, se Göringovi rodiče vrátili zpět do Německa. Rodina se usadila v berlínském předměstí Fridenau, ale vztah malého Hermanna a jeho matky se nezlepšil a zůstal i nadále chladný³. Blízkým přítelem rodiny Göringových se stal Dr. Hermann Ritter von Epenstein (1851-1934), který byl židovského původu a k němuž Franziska pociťovala náklonnost. Když později Göringův otec odešel kvůli svému špatnému zdravotnímu stavu do penze, von Epenstein koupil hrad Veldenstein a nabídl rodině Göringových ubytování, kvůli údajné ochraně zdraví Heinricha Göringa. Ovšem již v tuto dobu bylo patrné, že von Epenstein udržoval s Franziskou poměr, který její manžel toleroval. Je velice pravděpodobné, že Hermannův mladší bratr Albert Göring (1895-1966) byl synem von Epensteina.⁴

---

¹ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 17.

² Tamtéž, s. 18.

³ Malý Hermann přivítal svou matku ranami pěstiček do tváře, křikem a pláčem. Jejich vztah byl i v následujících letech dlouhodobě špatný.

⁴ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 17.

Romantické prostředí a okolí hradu Veldenstein podněcovalo Göringovu fantazii, malý Hermann zde byl obklopenou středověkou nádherou a pompou, kterou celý život vyhledával a miloval. V tomto poetickém prostředí si mohl hrát na rytíře, Robina Hooda, ale především mohl být starogermánským hrdinou. Neuspořádané rodinné poměry ovlivnily jeho psychický vývoj natolik, že se z něj v dětství stal neukázněný a nafoukaný chlapec, který měl časté konflikty se svými vrstevníky. Byl nadšeným milovníkem přírody a zabýval se i horolezectvím. V roce 1905 byl poslán do internátní školy v Ansbachu, ze které později odešel, jednak z důvodu své nepřizpůsobivosti, rozporům, ale i posměchu ze strany svých spolužáků. Po třech letech co opustil školu v Ansbachu, byl díky vlivu pana von Epensteina přijat do vojenské školy v Karlsruhe, kterou opustil s výbornými výsledky, především z historie a cizích jazyků. Řád a disciplína této školy kladně ovlivnily i jeho chování.⁵

Další studijní růst následoval v kadetní škole v Gross Lichterfelde u Berlína, kde H. Göring opět exceloval a v roce 1913 absolvoval důstojnické zkoušky. Významnou událostí bylo pro H. Göringa setkání s poručíkem letectva Brunem Loerzerem (1891-1960), který v době první světové války organizoval letecké výcviky, které H. Göringa oslovily a nadchly. V roce 1917 byl jmenován velitelem 27. stíhací letky, což nastartovalo jeho velkou, poněkud strmou a v závěru neslavnou kariéru.⁶ V roce 1918 se mu dostalo i nejvyššího ocenění - německý řád za mimořádnou statečnost - Pour le Mérite.⁷

1.2 Podpora Adolfa Hitlera a NSDAP

Život elitního letce se razantně změnil na podzim roku 1922 při účasti na demonstraci proti versailleskému diktátu v Mnichově. Zde také poprvé uslyšel jméno Adolf Hitler, který v tomto městě řečnil. Vůdce NSDAP H. Göringa naprosto fascinoval svým projevem, neboť H. Göring se vším co on řekl, souhlasil, jak později vzpomínal: „*Tento názor se přesně shodoval s mým vlastním. Takové byly i mé vlastní, skryté myšlenky...*”⁸ Při osobním setkání se oba muži spřátelili, což přimělo H. Göringa vstoupit do NSDAP. H. Göring dle vlastního vyjádření vstoupil do NSDAP s nadšením,

⁵ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 20-22.

⁶ Tamtéž, s. 23-25.

⁷ Nejvyšší německé vojenské vyznamenání, známé též jako „Modrý Max” udělované do konce první světové války. Hermann Göring ho získal po uznaných osmnácti vítězných leteckých soubojích.

⁸ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 30.

byla to strana jeho vkusu, neměla početnou členskou základnu - mohl se tak brzy stát čelním představitelem a získat velkou moc, po které vždy toužil. Pro A. Hitlera byl H. Göring velkým přínosem, jako nositel nejvyššího vyznamenání měl zároveň celou řadu známostí a přátelství ve vyšších kruzích. Byl uznávaným řečníkem, oplýval charismatem, dobře vypadal, ovládal cizí jazyky, uměl si získat lidi, byl zábavný a velmi oblíbený. Na rozdíl od A. Hitlera, který si udržoval od lidí určitý odstup, byl H. Göring lidový, brzy byl nazýván širokou veřejností „*náš Hermann*“. Po prvních setkáních hodnotil A. Hitler H. Göringa v důvěrném kroužku svých přátel následujícími slovy, která lze nalézt v knize Guida Knoppa: „*Velkolepé! Válečný hrdina s Pour le Mérite - představte si to! Vynikající propaganda!*”⁹

H. Göring zažil v tehdejším Německu neobvykle rychlý politický kariérní vzestup. Málomterý z jeho přátel či rivalů, kteří se pohybovali v blízkosti A. Hitlera, zaznamenal něco podobného. Již od samého počátku A. Hitler H. Göringa uznával, věřil mu a záhy mu svěřil úkoly, které měly posilovat NSDAP v Německu. Koncem roku 1922¹⁰ pověřil A. Hitler H. Göringa vedením úderných oddílů SA, což mu ještě více zvýšilo sebevědomí, jeho touha po moci byla nezměrná. V těchto oddílech se sdružovali lidé nevalných kvalit - především rváči a pochybná individua, která se pohybovala na hranici zákona. Sám A. Hitler se o těchto prvních úderných oddílech SA a jejich složení vyjádřil jako o podivných lidech, kteří jsou v dobách míru nepoužitelní, ale ve zlých časech k nezaplacení. H. Göring se s funkcí velitele SA vypořádal velmi dobře, zavedl disciplínu a dokázal využít síly SA k plnění cílů A. Hitlera. V pozdějších dobách A. Hitler uvedl, že H. Göring byl jediný velitel SA, který vedl tyto oddíly dobře, a že mu předal vlastně jenom „*hromadu špíny*“, ze které H. Göring vybudoval divizi s 11 000 muži. Jednalo se vlastně o soukromou armádu, která byla bavorskou vládou tiše tolerována a jejímž posláním byla především podpora nacistických myšlenek a ochrana shromáždění jejich přívrženců, vyvolávání nepokojů, potyček a zastrasování politických odpůrců - především sociálních demokratů a komunistů.¹¹

V listopadu 1923 uspořádal A. Hitler se svými soukmenovci pokus o státní převrat, při kterém chtěli nacisté převzít vládu v zemi. Při tomto převratu, který skončil

---

⁹ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 29.

¹⁰ Historici nejsou v datování jednotní. Guido Knopp ve své knize *Göring: biografie* uvedl, že Adolf Hitler pověřil Göringa vedením SA až v roce 1923.

¹¹ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 30-31.

naprostým fiaskem, byl H. Göring těžce zraněn a za svůj život vděčil především židovské rodině Ballinových, která přivolala lékařskou pomoc. A. Hitler a někteří jiní pučisté byli zatčeni a skončili ve věznici v Landsbergu, strana NSDAP byla úředně rozpuštěna. Na H. Göringa byl taktéž vydán zatykač, musel se skrývat, ale podařilo se mu odjet do Garmisch-Partenkirchenu, kde mu ovšem hrozilo taktéž zatčení, proto se snažil dostat pryč z Německa. Až na druhý pokus a s falešnými doklady se manželé Göringovi dostali do Rakouska.¹² V této době trpěl H. Göring nejen silnými bolestmi, ale i depresemi z prožitého traumatu. Bylo mu ale také zmrazeno bankovní konto, ztratil majetek a prestiž, což na něj velmi silně doléhalo. Zranění, která utrpěl, měla i svůj neblahý dopad na jeho duševní i tělesné zdraví. Stal se závislým na morfiu, které užíval prakticky po celý svůj život a až do své smrti byl patrně závislý na lécích.¹³ Díky této závislosti došlo k velké fyzické proměně - ze štíhlého, pohledného člověka se postupem času stal velmi obézní, odulý muž, který trpěl zdravotními problémy.

Styky s A. Hitlerem byly v této době omezené, v roce 1924 pobýval H. Göring v Itálii. A. Hitler pověřil H. Göringa, aby se zde setkal s italským fašistickým diktátorem Benitem Mussolinim (1883-1945) a získal od něj půjčku 2 miliardy lir jako finanční injekci potřebnou pro NSDAP. Tento úkol se H. Göringovi nezdařil, B. Mussolini v této etapě nepovažoval A. Hitlera za důvěryhodnou osobu a nechtěl jednat se zkrachovalými nacisty.¹⁴ Následně se H. Göring odstěhoval s manželkou do Švédska, kde mu bylo na základě lékařského vyšetření doporučeno absolvovat odvykací kúru na derivátech morfia. Odvykací léčbu musel podstoupit poté ještě několikrát a dle slov lékaře Franke z psychiatrického ústavu „*Långbro*” byl v roce 1927 zbaven závislosti na všech typech opiových derivátů a zcela uzdraven.¹⁵ Tato slova je nutno brát s určitou rezervou, neboť je prokazatelné, že Göring léky užíval v menších či větších dávkách až do konce svého života. Z útržku dopisu z 30. let manželky Carin Göringové (1888-1931) je patrné, že byl Göring i nadále na drogách závislý: „*Naprostu chápu, že s tím nemůžeš přestat okamžitě, zvláště teď, když na Tobě závisí tolik věcí a ze všech stran Tě otravují a štvou, ale snaž se to udržet v mezích ... Zlí duchové a zlé síly Tě ovládají a tělo pomalu chřadne ... Zachraň sebe a tím i mne.*”¹⁶ Žena, která

---

¹² BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 33-35.

¹³ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 37.

¹⁴ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 36.

¹⁵ Tamtéž, s. 37.

¹⁶ MASER, Werner. *Hermann Göring: Hitlerův paladýn s janusovskou tváří : politická biografie*. Vyd. 1. Překlad Jana Vymazalová. Praha: Argo, 2004, s. 49.

Hermannu milovala a bezmezně podporovala by určitě nelhala. Na jeho závislost poukazovalo mnoho jeho politických souputníků - nejčastěji J. Goebbels, ale i nejbližší spolupracovníci z luftwaffe.

Návrat do Německa v roce 1926 připravil H. Göringovi nová zklamání - zatykač na něj sice pominul, byl mu prominut i trest, ovšem ranilo ho zjištění, že v době věznění A. Hitlera bylo jeho jméno vyškrtnuto ze seznamu NSDAP, o což se postaral zástupce Hitlera Alfred Rosenberg (1893-1946), který se tímto způsobem chtěl zbavit nepříjemného soka. Kromě toho kolovaly po Německu zprávy o jeho lékové závislosti a léčbě na švédské psychiatrické klinice, které ho v politických kruzích poškozovaly, byl považován za neschopného a nemocného slabocha, který se nedokáže kontrolovat. Toto zjištění H. Göringa natolik rozhořčilo a zklamalo, že se vrátil zpět do Švédska.¹⁷

Tamější život mu ovšem po politické stránce nevyhovoval, a tak se po nějakém čase opět vrátil zpět do Německa, aby se zde pokusil všemožnými prostředky znovuobnovit svoji důvěryhodnost, vrátit se na politickou scénu a dostat se opět do povědomí veřejnosti. V této době spoléhal H. Göring na pomoc A. Hitlera, který byl k němu chladný a doporučil mu, aby na sobě zapracoval a pokusil se v berlínské společnosti dosáhnout nějakého společenského postavení. H. Göring musel v politice začít zcela od nuly a znovu se sám svojí pílí vypracovat na přední pozici. Aktivně se zapojil do společenského života - navazoval kontakty z dřívější éry, které získal díky von Epensteinovi. Pohyboval se přirozeně a s grácií v aristokratické společnosti - např. během setkání s Filipem Hessenským (1896-1980). A. Hitler záhy změnil vůči H. Göringovi svůj názor, neboť mu opět dokázal, že je schopný navázat důležité a tolik potřebné kontakty pro jeho stranu. Ve volbách do Říšského sněmu v roce 1928 mu nabídl kandidaturu za NSDAP, kterou H. Göring s radostí přijal a začal tak usilovně pracovat na své předvolební kampani v níž svými dlouhými a razantními projevy začal ohromovat a přitahovat potencionální voliče.¹⁸ Výsledky voleb v roce 1928 nedopadly pro NSDAP příznivě, strana de facto propadla, neboť z 31 milionů voličů, svůj souhlas s NSDAP vyslovil pouhopouhý milion. H. Göring byl se svojí dravostí úspěšný a stal se jedním z 12 poslanců NSDAP v Říšském sněmu.¹⁹ Nový poslanec se na půdě Říšského sněmu uvedl zcela výstižně následujícími slovy: „*A až se chopíme moci -*

---

¹⁷ MASER, Werner. *Hermann Göring: Hitlerův paladýn s janusovskou tváří : politická biografie*. Vyd. 1. Překlad Jana Vymazalová. Praha: Argo, 2004, s. 47-48.

¹⁸ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s 37-38.

¹⁹ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 42-44.

a my se jí chopíme, tak podle toho také budeme jednat.”²⁰ Z obsahu tohoto sdělení vyplývá s jakou razancí začala NSDAP vystupovat, a co mohla veřejnost od této strany očekávat.

Vítězství ve volbách H. Göringa posílilo a dodalo mu sebedůvěry. Tímto zvolením byla započata jeho velká politická kariéra, získal zpět místo v úzkém vedení NSDAP, stal se mluvčím Adolfa Hitlera a díky své poslanecké funkci a parlamentním praktikám využíval vlivné kruhy v hospodářském a společenském světě pro svoje podnikání. Takto si zabezpečoval zvyšování svých finančních prostředků a rozšiřoval svoje osobní bohatství. Během podnikatelských jednání získal pro stranu nejen značné finanční obnosy, ale i nové přívržence. V této době bylo nutno pečovat o členskou základnu NSDAP, která byla tvořena ponejvíce lidmi s nepříliš vybranými způsoby a nižším společenským původem. H. Göring se postaral o to, že stranu začali podporovat a vstupovat do ní průmyslníci, finančníci i aristokraté, kteří mohli svým vystupováním ale i značným osobním bohatstvím vytvářet reprezentativnější obraz strany na veřejnosti. Svými nadšenými projevy získal pro stranu mnohé studenty a i tzv. střední vrstvy. Členská základna posílila a vliv jejich myšlenek se dostal do podvědomí německého národa, tyto ideje v něm zakořenily a postupně připravily živnou půdu pro převzetí nacistické moci.²¹

H. Göring byl velmi podnikavý - stal se poradcem letecké společnosti Lufthansa, měl koncesi na prodej padáků jedné švédské firmy, byl i zástupcem firmy BMW. Z jeho činnosti a pracovních aktivit je patrná i jeho ctižádostivost, kterou můžeme nazvat dravostí a diplomatickým uměním jednat s lidmi. Využil svoji veškerou možnou obratnost, aby se dostal zpět na výsluní vyšší společnosti. Člověka s takovými schopnostmi a podnikavostí nemohl přece nechat A. Hitler bez povšimnutí. Uvědomil si sílu jeho osobnosti a využil ji opět ve prospěch NSDAP. H. Göring neustále pokračoval v hledání nových sympatizantů, kteří by podpořili stranu a dopomohli jí k většímu vlivu v německé společnosti. V této době stále přetrvávala mezi obyvatelstvem frustrace z prohrané války, dle Němců potupný versailleský mír, placení válečných reparací, lidé byli vystaveni nezaměstnanosti a těžkým životním podmínkám. Členstvo NSDAP svádělo boj o potencionální voliče, především se sociálními

---

²⁰ MASER, Werner. *Hermann Göring: Hitlerův paladýn s janusovskou tváří : politická biografie*. Vyd. 1. Překlad Jana Vymazalová. Praha: Argo, 2004, s. 50.

²¹ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 39.

demokraty a komunisty. Hitlerovi spolupracovníci se snažili proniknout do všech společenských vrstev - nejvíce se jim zpočátku dařilo ovlivňovat maloměšťácké vrstvy, kterým režim Výmarské republiky nevyhovoval.

V roce 1929 proběhl v Norimberku sjezd NSDAP, kde bylo mimo jiné požadováno zavedení povinné branné povinnosti. Celý sjezd měl za úkol demonstrovat zvyšující se moc strany NSDAP. H. Göring byl přítomen u každé důležité akce, neustále agitoval, cestoval z místa na místo, rád se ukazoval s významným doprovodem - ve 30. letech to byl např. člen císařské rodiny - syn císaře Viléma II. - princ August Vilém (1887-1949), zvaný „*Auwi*“. Především A. Hitler, H. Göring a J. Goebbels dokázali svými promyšlenými, demagogickými a skvěle rétoricky provedenými projevy doslova zfanatizovat davy. Kromě svých řečnických schopností využívali i pomoci oddílů SA a SS, které naháněly svým chováním i vzezřením strach a prezentovaly tímto způsobem sílu a moc nacistické strany. Mezi jednotlivými spolupracovníky A. Hitlera docházelo stále častěji k rozepřím - sílil boj o moc a vliv.²² H. Göring je například často znevažován J. Goebbelsem, který si na něj stěžoval ve svém deníku dne 27. června 1929 slovy: „*Vzrušená scéna s Göringem, který se stále více vyvíjí ve frakčního protivu. Přitom je hloupý jako štandlík a líný jako želva. S ostatními stále jedná jako s holotou a včera to také zkoušel se mnou. To ale narazil na toho pravého.*“²³

Na německé politické scéně docházelo i k dalším zvrátům. V roce 1930 rozpustil kancléř Heinrich Brüning (1885-1970) Říšský sněm s vědomím, že v následujících volbách, které proběhnou v září 1930 dojde k výraznému posunu doprava, zvítězí pravicové strany, které svými hlasy podpoří jeho novou vládu. Volby v tomto roce se staly pro nacisty úspěšnými - dosáhli úspěchu ve všech volebních okrscích, v nově zvoleném Říšském sněmu měli nacisté již k dispozici 107 poslaneckých křesel. NSDAP se po volbách stala druhou nejvlivnější politickou stranou v Německu a to hned po vítězné sociální demokracii. Takový raketový vzestup patrně nikdo neočekával. Výsledky překvapily i A. Hitlera, o čemž se nezapomněl zmínit J. Goebbels ve svých osobních denících. H. Göring neustále postupoval na společenském žebříčku vzhůru, stal se předsedou Říšského sněmu, těšil se nebývalé přízni A. Hitlera, který soustavně

---

²² BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 41.

²³ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 45.

vyzdvíhal jeho zásluhy a prakticky mu dal volnost při jednáních, které by mohly uvést NSDAP k moci.²⁴

Čelní představitelé NSDAP si byli vědomi, že k tomu, aby se mohla jejich strana chopit moci, potřebují zajistit co nejvyšší finanční kapitál, který jim mohou zajistit jen ti nejbohatší - zástupci průmyslu a bankovníctví. S navazováním kontaktů v nejvyšších kruzích započal před několika lety H. Göring. I po volbách hledal neúnavně nové kontakty a rozptyloval obavy průmyslníků a finančníků, že nacisté jsou pouhá spodina, vedená demagogickým křiklounem, která je chce připravit o majetek. Díky němu byli získáni představitelé, jako např. IG Farben, Krupp, Messerschmitt, BMW, dále významní bankéři, např. kolínský bankéř Kurt von Schröder (1889-1966) či bývalý prezident Říšské banky Hjalmar Schacht (1877-1970). Podpora přicházela i ze zahraničí - nejvýznamnějším podporovatelem nacistů byl mimo jiné i Henry Ford (1863-1947). Nutno podotknout, že řada těchto mecenášů podporovala v Německu i jiné politické strany, aby tak mohla ovlivňovat více sfér vlivu.²⁵ Nacisté získali svými projevy pro záměry strany i dělnictvo - slibovali nezaměstnaným práci, zvýšení mezd, nárůst životní úrovně, rolníkům na vesnicích vyšší zisky a odbyt produktů. Projevy nacistických předáků překypovaly nejen demagogickými sliby, ale štvavě a nevybíravými způsoby poukazovaly na ty, kteří dle nich neutěšenou politickou i hospodářskou situaci v zemi způsobili, tedy na Židy a komunisty. H. Göring při svých vystoupeních popisoval A. Hitlera a stranu NSDAP jako spasitele Německa, kteří ochrání obyvatelstvo před vlivem Židů, komunistů a vytvoří v budoucnosti mocné německé impérium.

V následujících letech si národní socialisté zcela upevnili svoji pozici na německé politické scéně, ovlivňovali ji a každým svým činem se přibližovali k vytčenému cíli. H. Göring nazývaný „salónním nacistou“ dopomohl svými kontakty A. Hitlerovi k první schůzce s prezidentem Paulem von Hindenburgem (1847-1934). Setkání, na kterém chtěl A. Hitler dle oficiálního prohlášení osvětlit prezidentovi cíle národně socialistického hnutí a prodiskutovat s ním otázky týkající se vnitřní a zahraniční politiky Německa, se uskutečnilo dne 10. října 1931. Schůzka se stala předmětem spekulací, ale zřejmě nedopadla v Hitlerův prospěch. Generál Kurt von Schleicher (1882-1934), který se pohyboval v prezidentově okolí, naznačil, že prezident P. von

---

²⁴ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 42-43.

²⁵ Tamtéž, s. 43-44.

Hindenburg neměl o A. Hitlerovi dobré mínění, nevěřil jeho myšlenkám, a ani ho nepovažoval za vhodnou politickou osobnost, pouze za politického parvenu.²⁶

Zatímco Göringův profesní život vzkvétal, ten osobní se mu zhroutil, když Göringova těžce nemocná manželka Carin, rozená von Kantzow na podzim roku 1931 zemřela.²⁷ Tato žena na něj měla nesmírný vliv, byla nadšenou obdivovatelkou A. Hitlera, který si Carin velice cenil. Carin, která pocházela ze Švédska, svého chotě v jeho aktivitách nadšeně podporovala, sháněla potřebné kontakty i finanční prostředky, vždy mu stála věrně po boku, sama byla silně zaměřena proti Židům a svůj antisemitismus se snažila přenášet na manžela. Po její smrti se H. Göring čím dál více upínal na A. Hitlera a na NSDAP.

V roce 1932 se odehrála řada událostí, která nacisty přiblížila k moci. Na programu byla jak dvě kola prezidentských voleb, tak i volby zemské. V květnu odstoupil kancléř H. Brüning, jeho nástupcem se stal Göringův známý Franz von Papen (1879-1969). Konaly se opětovné volby do Říšského sněmu, které navýšily počet hlasů pro nacisty. V září 1932 se vystupňovala politická nevraživost mezi H. Göringem a F. von Papenem, došlo ke slovním přestřelkám kvůli rozpuštění Říšského sněmu. Nakonec F. von Papen odstoupil, kancléřem se stal K. von Schleicher, ovšem díky zákulisním machinacím byla nakonec pozice kancléře nabídnuta A. Hitlerovi. J. Goebbels i H. Göring si ve svých denících připisovali velký podíl a zásluhu na získání kancléřského křesla pro A. Hitlera. H. Göring byl nadšen a otevřeně hovořil o tvrdosti boje i o tom, jakou taktikou přesvědčili prezidenta P. von Hindenburga v Hitlerův prospěch. H. Göring si k tomuto vítězství napsal: „*Jak slavně byl staříčkový polní maršál použit jako nástroj boží!*“²⁸

1.3 Nacisté u moci

Vláda, kterou dne 30. ledna 1933 sestavil A. Hitler, byla nazývána „*vládou národní koncentrace*“, neboť nacisté z 11 křesel obsadili pouhé tři. A. Hitler se stal říšským kancléřem, Wilhelm Frick (1877-1946) ministrem vnitra a H. Göring ministrem bez portfeje - zástupcem říšského komisaře pro Prusko a říšským komisařem pro

---

²⁶ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 66.

²⁷ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 50.

²⁸ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 79.

letectvo. V tomto období se život H. Göringa rapidně změnil, byl na vrcholu své politické kariéry, protože získal mnoho významných funkcí. Vicekancléř F. von Papen rozptyloval obavy některých politiků, kteří se A. Hitlera obávali, se slovy: „*Hitlera jsme si najali. Co vlastně chcete? Těším se Hindenburgově naproste důvěře. Do dvou měsíců Hitlera přitlačíme, že bude pištět.*”²⁹

F. von Papen si zpočátku myslel, že nacistické členy vlády lehce zvládne. A. Hitler ovšem již v únoru 1933 pověřil H. Göringa dočasným ministrem vnitra pro Prusko, které patřilo k největším zemím v Německu a bylo centrem nejen hospodářství a kultury, ale také politiky celého Německa. Kdo ovládal tuto oblast, vládl prakticky celému Německu, na což poukazyval již německý kancléř 19. století Otto von Bismarck (1815-1898). H. Göringovi se dostala v roli pruského ministra vnitra do pravomoci pruská policie, která tehdy měla 80 000 mužů, téměř jako Versailleskou dohodou povolený 100.000 Reichswehr. A. Hitler se v únoru 1933 setkal s vedením Reichswehru a bez skrupulí všechny seznámil se svými zahraničně politickými záměry - ovládnout střední Evropu, provést výboj na východ a znovuvybrojit Německo.³⁰

V Prusku začalo docházet k nepokojům v zemském sněmu, načež bylo vydáno a prezidentem podepsáno zvláštní nařízení k normalizaci poměrů v Prusku. Moc tak přešla oficiální cestou do rukou říšského komisaře F. von Papena, ale ve skutečnosti moc převzal H. Göring, který o pruských záležitostech F. von Papena neinformoval. Boj mezi F. von Papenem a H. Göringem skončil několik dnů poté, jelikož si H. Göring přisvojil roli pruského ministerského předsedy. Přestože F. von Papen dopomohl nacistům k moci a sám intrikoval, přišel velmi rychle o své postavení. Göringova pravomoc v Prusku otevřela nacistům nové obzory k získání dalších možností k cestě za absolutní mocí. H. Göring si zde počínal velmi tvrdě, obklopil se svými stoupenci a protivníky nacistického hnutí odstranil ze státního aparátu. Prováděl čistky v policii a na „*uvolněná místa*” přicházeli členové NSDAP, SA nebo SS. Do rukou se mu dostaly seznamy politických protivníků, ale i různé zprávy o rivalech, či stranických soukmenovcích, které dokázal v budoucnosti vhodně využít. Za tyto čistky a razanci s jakou vše vykonával, sklídl slova chvály a uznání, především od J. Goebbelse, ale i od samotného A. Hitlera. Ostatní členové vlády, sestavené dne 30. ledna 1933,

---

²⁹ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 57.

³⁰ Tamtéž, s. 58-59.

si mysleli, jak budou H. Göringa usměrňovat, ale byli záhy překvapeni jeho chováním a pozdě si uvědomili nebezpečí, které vzešlo z jeho strany.³¹

Když A. Hitler v roce 1933 nastoupil k moci a stal se říšským kancléřem, došlo v nacistickém Německu k nastolení totalitní diktatury. Naplno propukl teror, který prováděly především oddíly SA, které napadaly odpůrce režimu, Židy a již v této době se objevovali první mrtví. Dekretem, který podepsal prezident P. von Hindenburg, získal H. Göring pro policii nové pravomoci. Na základě tohoto dokumentu např. zakázal všechny komunistické demonstrace, objevila se i cenzura tisku. Díky této skutečnosti byli zatýkáni stále noví lidé a vězení byla přeplněna. Následkem toho byly během února 1933 zřízeny i první koncentrační tábory, a to v Oranienburgu - Sachsenhausenu a Papenburgu. Tato zařízení měla sloužit jako tzv. „*převýchovná centra*“ pro politicky nespolehlivé a nepřizpůsobivé občany - např. pro sociální demokraty, komunisty, homosexuály, Židy a Romy. Později vznikly další koncentrační tábory např. v Dachau, kde dozorcí z řad SA a SS mučili, ponižovali, ale i zabíjeli politické odpůrce, čímž se H. Göring příliš nezabýval.³²

Při zřizování tzv. „*divokých koncentračních táborů*“, kde byla páchána další zvěrstva, H. Göring zasáhl a nechal je zrušit, protože nebyly zřizovány legální cestou. V těchto táborech byla pošlapávána lidská práva, docházelo zde k násilnostem, ale nebyla to ještě tzv. vyhlazovací místa, která se začala objevovat až v době druhé světové války, především na území okupovaného Polska. H. Göring policii nabádal k agresivnímu chování vůči komunistům, sociálním demokratům i Židům, policie mohla bez obav vraždit a byl to právě H. Göring, který přebral veškerou odpovědnost za její jednání. Podle knihy J. Brože prohlásil, že nemá absolutně žádné výčitky vůči obětem: „*Nemám svědomí. Mé svědomí se jmenuje Adolf Hitler.*“³³

Nacisté nezapomněli na propojení s průmyslem a bankami. Po převzetí moci se A. Hitler spolu s H. Göringem setkali s magnáty, neboť potřebovali jejich podporu a finance. Přítomné zástupce průmyslu a bankovní sféry seznámili se svými plány, slíbili jim podporu podnikání a nedotknutelnost soukromého vlastnictví, a také to, že díky získanému finančnímu kapitálu dojde k přestavbě společenské základny. Podle Kruppových poznámek H. Göring přímo vybídl obecnstvo ke spolupráci a k určitým

---

³¹ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 59-60.

³² Tamtéž, s. 61.

³³ Tamtéž, s. 62.

finančním obětím pro NSDAP. Pro klidný vývoj poměrů v Německu vybízeli k vypořádání se s marxismem, dostavil se i kýžený finanční efekt v podobě několika milionů marek pro stranu.³⁴ Göringova snaha eliminovat komunisty ze společnosti byla podpořena požárem Říšského sněmu dne 27. února 1933. H. Göring tohoto požáru skvěle využil, hovořil o něm jako o spiknutí komunistů proti režimu, burcoval k násilí, došlo k nové vlně zatýkání a vraždění. Na místě požáru byl zatčen Holanďan Marinus van der Lubbe (1909-1934), který byl údajně členem komunistické strany. Z požáru byli nakonec obviněni ještě další tři bulharští komunisté. Po požáru vydal H. Göring ještě tzv. nouzové nařízení na ochranu národa a státu a bezodkladně žádal prezidenta P. von Hindenburga, aby svým podpisem zákon zlegalizoval. Tímto podpisem prezident P. von Hindenburg de facto podepsal rozsudek nad demokracií v Německu a vydal Německo A. Hitlerovi. Dodnes historici vedou spory o zapálení Říšského sněmu - není jisté, zda ho zapálili sami nacisté nebo komunisté.³⁵ Pravdu se již pravděpodobně nikdy nedozvíme, ale je více než evidentní, že tato záležitost přišla nacistům velmi vhod a umožnila jim vypořádat se s politickými odpůrci, proti kterým i nadále pokračovaly násilné akce. Dopadený žhář M. van der Lubbe byl popraven, je však možné, že byl pouhým vykonavatelem nějaké šíře organizované skupiny.³⁶

Dne 28. března 1933 se stal H. Göring pověřencem řízení rezortu letectva, což jako bývalý aktivní letec pokládal za výbornou příležitost k vybudování německého letectva. Stal se taktéž opětovným předsedou nového Říšského sněmu, který zasedal v budově Krollovy opery v Berlíně, kde bylo přítomno mnoho příslušníků SA a SS a dne 23. března 1933 zde A. Hitler nechal odhlasovat přítomné poslance tzv. „*zmocňovací zákon*“, který poskytoval říšskému kancléři neomezenou moc a de facto zrušil ústavu. Řada poslanců zastrašována přítomnými příslušníky SA a SS si teprve nyní uvědomila, kam tímto zákonem nacisté směřují. Sám A. Hitler požadoval schválení tohoto zákona a slíbil nemožné, když prohlásil, že bude tento zákon používat pouze výjimečně a dal najevo, že v případě jeho neodsouhlasení přikročí k násilí.³⁷ Svůj projev ukončil slovy, která nalezneme v knize J. Brože: „*A teď páni poslanci rozhodněte o tom, jestli bude mír nebo válka.*“³⁸ Drtivá většina poslanců podlehl

---

³⁴ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 62.

³⁵ Tamtéž, s. 64-66.

³⁶ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 87-90.

³⁷ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 68.

³⁸ Tamtéž, s. 69.

zastařování a přítomnému nátlaku a pro zákon hlasovala. H. Göring byl s vývojem událostí spokojen a v okruhu svých nejbližších hovořil o tom, že Výmarská republika je definitivně pohřbena o což se snažil již pěknou řádku let. Jakmile započaly násilnosti vůči politickým odpůrcům, rozhodli se nacisté začít řešit také židovskou otázku v Německu. Hitler ve své knize *Mein Kampf* nazýval Židy nečistými vředy lidské společnosti. Byli považováni za strůjce chudoby německého obyvatelstva, podlidmi, kteří spolu s bolševiky a svými nekalými rejdy ohrožují Němce a jejich existenci. Již v dubnu 1933 národní socialisté vyzývali německé obyvatelstvo k národnímu bojkotu Židů. Začaly být zveřejňovány seznamy židovských obchodů, lékařů, advokátů a obyvatelům německých měst byl vstup do těchto objektů zakazován příslušníky SA. Antisemitismus zcela začal ovládat většinu německé společnosti a ti, kteří ho nepodporovali, se záhy přesvědčili o tom, co by nastalo, kdyby byli v židovské otázce umírnění, nebo by se k Židům chovali přátelsky. Problém rasové diskriminace Židů se ještě více vyhroutil vytěsňováním židovské populace z veřejného života - začali být propouštěni státní zaměstnanci neárijského původu, především lékaři, učitelé a advokáti.³⁹ Prezident P. von Hindenburg se sice zasadil o zmírnění tohoto nařízení s výjimkou pro ty, kteří jako státní zaměstnanci pracovali již před rokem 1919, ale situace se tím nezlepšila a nacisté Židy i nadále utiskovali.

V roce 1933 se H. Göring stal zakladatelem tajné státní policie, která byla později nechvalně známá spíše pod označením gestapo, a kterou s oblibou nazýval „svým dítětem“, které zřídil nejprve pro Prusko, avšak brzy se jeho působnost a fungování rozšířilo do celého Německa. Úkolem příslušníků gestapa bylo zatýkat a vyslýchat podezřelé, mohli bez povolení vniknout kamkoliv, vyslechnout a zatknout kohokoliv, odposlouchávat rozhovory, zabavit majetek a každý se musel jejich zvůli podvolit. V čele gestapa stál nejprve Rudolf Diels (1900-1957) - Göringův příbuzný, antikomunista a člověk ochotný splnit každý rozkaz. Gestapo pomohlo v případě likvidace odborů, omezování moci církve, podílelo se i na zastařování politických stran, které byly buď zakázány nebo nakonec samy ukončily svoji činnost, až zůstala pouze jediná strana - NSDAP.⁴⁰

Kamarila okolo svého Vůdce A. Hitlera s nárůstem moci řešila i osobní boje o postavení a vliv v novém státě. H. Göring se obával především Ernsta Röhma

---

³⁹ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 69-70.

⁴⁰ Tamtéž, s. 70.

(1887-1934), který velel početným jednotkám SA, jež dopomohly A. Hitlerovi k vítězství, ale nyní se cítily nedoceněny a jejich chování v pouličních rvačkách a násilnostech přitahovalo nepříjemnou pozornost zahraničních novinářů. E. Röhm byl jmenován ministrem bez portfeje, který brzy požadoval, aby se SA staly součástí lidové armády a on ministrem obrany. Přátelství mezi H. Göringem a E. Röhmem bylo nyní zpřetřháno, rozpoutal se boj o moc, ve kterém se H. Göring spojil s říšským vedoucím SS H. Himmlerem a s pomocí dalšího vlivného nacistického pohlavára Reinharda Heydricha (1904-1942) začali shromažďovat důkazy proti SA a jeho nejužšímu vedení, v čele s E. Röhmem. Celá politická machinace, která vedla k odstranění E. Röhma a ostatních elitních členů SA, z důvodu chystaného puče na A. Hitlera vyvrcholila tzv. Nocí dlouhých nožů, dne 30. června 1934, ve které si H. Göring vyřídil účty se svými politickými nepřáteli.⁴¹ Následky akce, co do počtu obětí byly hroznivé „v dešti kulek vystřelených bývalými kamarády zahynulo 43 vysokých vůdců SA“⁴² a H. Göring si v zahraničí „vysloužil“ přezdívku „řezník“. Ovšem daleko více zásadní byla pro H. Göringa skutečnost, že došlo k výraznému posunu na další příčce v jeho politické kariéře - stal se druhým mužem ve státě a nástupcem A. Hitlera.

Po smrti prezidenta P. von Hindenburga, dne 2. 8. 1934 byl vydán zákon o sloučení pozice prezidenta a kancléře do jedné. A. Hitler se vzdal titulu prezidenta a prohlásil, že bude využívat titul Vůdce a říšský kancléř, čímž získal takovou formu absolutní moci, kterou před ním v Německu neměl žádný z politiků. A. Hitlerovi přísahali věrnost nejen vojáci, ale i státní úředníci.⁴³ Nejen že byl v této době „Hitlerův věrný paladin“ Göring na vrcholu své politické kariéry, měl značnou mocenskou převahu, získal obrovské bohatství, žil v přepychu a blahobytu, začal ale také budovat sídlo Carinhall, které pojmenoval po své první zesnulé manželce. Dařilo se mu i v soukromém životě, seznámil se s divadelní herečkou Emmy Sonnemannovou (1893-1973), ale čím více toho získával, tím se stával také výrazně závislejším a podřízenějším na A. Hitlerovi. H. Göring nechtěl být upozaděn, proto se Vůdci zcela podřídil, velebil ho a velmi obezřetně se spojoval s různými nepřáteli v účelové aliance, dokázal odstranit své protivníky a dělal vše proto, aby se stal pro Hitlera nepostradatelným. J. Brož se ve své knize zmiňuje, že Hitlerův adjutant, plukovník

---

⁴¹ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 198, s. 73-75.

⁴² KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 77-78.

⁴³ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 98-99.

Nicolaus von Below (1907-1983) ve svých pamětech napsal, že A. Hitler často před přijetím důležitých rozhodnutí říkával: „*O tom musím nejprve promluvit s Göringem.*“⁴⁴

V roce 1935 se H. Göring podruhé oženil, jeho manželkou se stala známá herečka E. Sonnemannová. Velkolepá svatba posloužila druhému muži Německa k další demonstraci svého velkolepého společenského a politického postavení. Emmy se stala Göringovo druhou ženou, ale zároveň plnila funkci první ženy nacistického Německa, o kterou se dělila s Magdou Goebbelsovou (1901-1945), neboť Vůdce A. Hitler, který šel H. Göringovi za svědka, ženatý nebyl. Na rozdíl od první ženy Carin si Emmy udržovala od A. Hitlera určitý odstup, nebyla jeho věrnou obdivovatelkou a zastánkyní antisemitismu, sám Hitler si ji taktéž příliš necenil, přestože Emmy představovala po fyzické stránce tehdejší ideál ženství, ale po stránce politické nebyla fanatickou nacistkou, pomáhala svým židovským přátelům z uměleckých kruhů.⁴⁵ Tři roky po svatbě se manželům Göringovým narodilo první, zároveň ale jediné dítě, dcera Edda (1938). Šťastný H. Göring se tak ve svých 45 letech stal poprvé otcem a vyvrátil tak spekulace o své neplodnosti, kterou mu měla způsobit četná poranění, jenž utrpěl v době Hitlerova puče v roce 1923. Někteří jeho otcovství zpochybňovali, ale jakmile Edda poněkud odrostla, byla její podoba s otcem velmi patrná, takže veškeré dohady ustaly.

V roce 1935 se H. Göring stal vrchním velitelem luftwaffe, která zapříčinila nejen jeho popularitu, ale i odchod do ústraní po prohraných bitvách. Německé letectvo mělo v budoucnosti, ale především ve válečném období sehrát obrovskou roli. H. Göring dokázal A. Hitlera přesvědčit, že právě luftwaffe dopomůže Německu k realizaci vojenských i politických plánů. Svým zástupcem v této branné složce jmenoval H. Göring Erharda Milcha (1892-1972), který byl velmi schopný a především systematicky pracující. Byl to patrně E. Milch, kdo měl na rozvoji luftwaffe rozhodující podíl. Impuls k proměně letectva dal H. Göring, který jako „*Hitlerův paladin*“, nejbližší mocný spolupracovník a rádce zajišťoval potřebné finanční prostředky. Spolupráce mezi E. Milchem a H. Göringem fungovala určitý čas prakticky bez větších problémů, ovšem jen do doby, než H. Göring začal žárlit na Milchovy úspěchy, což neunesl a omezil jeho pravomoci. E. Milch byl realista, byl více technicky zaměřený a Göringovi v jeho nerealistickým představám týkajících se luftwaffe dokázal rázně odporovat. Bylo vyráběno stále více modernějších letadel, vznikala nová letiště i letecké

---

⁴⁴ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 101.

⁴⁵ Tamtéž, s. 164-166.

školy. Podle svědectví E. Milcha mělo letectvo „*terorizovat velká města a průmyslové oblasti nepřítele bombardováním, které rychle povede k rozpadu morálky...*“⁴⁶ Kromě toho měla mít luftwaffe leteckou převahu nad Francií a RAF.

V roce 1935 se H. Göring i nadále činil, neboť v Třetí říši věnoval velkou pozornost druhé vlně protižidovských opatření. V září 1935 byly v Norimberku vyhlášeny rasové zákony proti Židům, které je zbavily veškerých občanských práv. Mimo toto omezení došlo v souvislosti s rasovými zákony ke stanovení určitých kritérií, podle kterých se určovalo, kdo je a kdo není židovského původu. Význam a obsah těchto nařízení byl svěřen H. Göringovi, který podle knihy J. Brože ve svých veřejných projevech uvedl, že: „*říšským občanem je jen příslušník státu německé nebo spřízněné krve, který svým chováním dokazuje, že je ochoten a způsobilý, sloužit věrně německému národu a Říši. Manželství mezi Židy a příslušníky státu německé či spřízněné krve jsou zakázána.*“⁴⁷

Centrála gestapa měla mimo jiné také za úkol podchytit a registrovat židovské obyvatelstvo, taktéž docházelo k častým a nuceným emigracím do Palestiny, Ameriky a jiných států. Nacisté, kteří měli obrovský zájem o židovský majetek a bohatství, zpracovali společně s H. Göringem plán na vyvlastnění židovského majetku. Značná část židovského majetku - především obrazů, ale i jiných uměleckých pokladů ovšem často končila v Göringově pompézním Carinhallu. Göringovu oblibu v luxusu a lásce k umění dokazuje i věta, vyslovená samotným H. Göringem vězeňskému psychiatrovi v Norimberku: „*Jsem tak umělecky založený, pokud jde o moji osobnost, že díky těm mistrovským kouskům jsem se cítil živý a jakoby prozářený uvnitř.*“⁴⁸

Přívlastek „*nejmocnějšího muže německého hospodářství*“⁴⁹ získal H. Göring na podzim roku 1936, poté co mu A. Hitler svěřil úřad v rámci hospodářské politiky Třetí říše a byl jmenován „*pověřencem pro čtyřletý plán.*“⁵⁰ Činnost mocného ekonomického diktátora Třetí říše spočívala nejen v zajištění surovin a deviz na další zbrojení, které mělo zajistit hospodářskou připravenost na válku, tak i v dosažení hospodářské samostatnosti státu. Ačkoliv byl H. Göring v tomto oboru naprostým

---

⁴⁶ BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004, s. 217.

⁴⁷ Tamtéž, s. 324.

⁴⁸ ROLAND, Paul. *Akta nacistů: otřesná svědectví o osobnostech třetí říše*. Vyd. 1. Překlad Jan Krist. Praha: Brána, 2014, s. 56.

⁴⁹ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 92.

⁵⁰ Tamtéž, s. 92.

laikem, dokázal se za rok od svého jmenování stát fundovaným odborníkem. Hitlerova slova chvály na stranu H. Göringa dokazuje i kniha německého spisovatele a novináře G. Knoppa: „*Je to nejlepší muž co mám ... muž rozhodnosti, který ví, co se žádá a prosadí to.*”⁵¹ Čtyřletý plán byl sice výborně promyšlený a vedený iniciativním Göringem, ale vyžádal si kromě značných finančních prostředků i svou daň - jednak nedostatek surovin, především železa a oceli, deviz, ale i pracovních sil.

Pro židovskou populaci se život v Německu stával stále více nesnesitelným - nejen, že byli Židé vydírání, vyháněni, ale dokonce i zavírání do koncentračních táborů. Výrazným mezníkem v oblasti židovské otázky představovalo období po tzv. Křišťálové noci v listopadu 1938. Jednalo se o nacistický pogrom, rasově zaměřený proti židovské komunitě, jehož následkem došlo k vypálení synagog, rozbití a drancování obchodů, zatýkání Židů, kteří byli následně posíláni do koncentračních táborů.⁵² Byla to vlna nekontrolovatelného násilí, se kterou nebyl H. Göring stoprocentně spokojen. Nebylo to samotné násilí, které mu vadilo, byly to především značné ekonomické ztráty, které by mohly vyvolat hospodářskou nestabilitu v zemi. Za vzniklé ztráty byli obviněni Židé a byla jim uložena pokuta ve výši 1 miliardy marek.⁵³

Teror proti židovskému obyvatelstvu i nadále pokračoval a začal se stupňovat vznikem nových protižidovských opatření, která Židům přinášela stále více omezení - vyloučení ze škol a univerzit, zákaz vstupu do divadel, ale i jiných kulturních zařízení, došlo i na arizace židovských firem. V případě, že se Židé rozhodli zemi opustit, byli nuceni zaplatit zvláštní daň ve výši 1/4 svých příjmů. Göringův vztah k Židům je v literatuře často vnímán odlišnými způsoby - někdy je v této souvislosti shledáván za jasného antisemitu, G. Knopp ve své knize uvádí, že Göringův vztah k Židům závisel na jeho momentálních sklonech a psychickému stavu, a že nenávist vůči Židům byla spíše jeho povinností vůči NSDAP. Göringův proslulý výrok, který nalezneme v knize od W. Masera: „*O tom, kdo je Žid, rozhoduji já*”⁵⁴ je dostatečně výmluvný. Chtěl mít především osobní užitek, kdo byl pro něj potřebný, tomu pomohl, rozhodně díky získání židovského majetku profitoval, a to mu v žádném případě nebylo proti mysli.

---

⁵¹ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 93.

⁵² Tamtéž, s. 117.

⁵³ MASER, Werner. *Hermann Göring: Hitlerův paladýn s janusovskou tváří : politická biografie*. Vyd. 1. Překlad Jana Vymazalová. Praha: Argo, 2004, s. 176.

⁵⁴ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 166.

1.4 Expanzivní politika Třetí říše

Kromě rozsáhlých změn týkajících se německého hospodářství a rostoucímu odporu proti židovské populaci, začali nacisté spřádat taktické plány na rozšíření území a ve snaze ovládnout svět. A. Hitler byl s H. Göringem zajedno, že Rakousko musí v nejbližší době připadnout Říši. Při osobním setkání A. Hitlera s rakouským spolkovým kancléřem Kurtem Schuschniggem (1897-1977), Hitler na svého „hosta“ naléhal, aby rakouského nacistu Arthura Seyße-Inquarta (1892-1946) jmenoval ministrem vnitra a tím odstranil hospodářskou bariéru mezi sousedními zeměmi. Schuschniggův souhlas si A. Hitler pojistil zastrašováním o bombardování země, anšlus Rakouska byl tak neodvratně blízko. Další chybou rakouského kancléře bylo vyhlášení referenda, které mělo zabránit připojení Rakouska k Německu. A. Hitler naléhal, aby rakouský kancléř K. Schuschnigg referendum odvolal a ten se jeho slovům podvolil. Nacistický teror nekončil - následovalo další ultimátum vyžadující Schuschniggovu abdikaci, který následně z funkce spolkového kancléře odstoupil.⁵⁵ Jeho nástupcem se měl stát A. S.-Inquart, což ovšem prezident Wilhelm Miklas (1872-1956) důrazně odmítl. Z nacistických kuloárů zaznělo: *„Jestliže naše požadavky nebudou ihned splněny, uskuteční se dnes v noci vstup vojsk, a tím skončí existence Rakouska! Řekněte mu, že tady nejsou žádné žerty ... Jestliže to Miklas během čtyř hodin nepochopil, musí to nyní pochopit během čtyř minut.“*⁵⁶ Dne 12. března 1938 nacisté obsadili Rakousko, které bylo násilně připojeno k Třetí říši.

Po připojení Rakouska k Třetí říši se pozornost nacistů zaměřila na další okolní státy - především na Československo. Události okolo tzv. anšlusu Rakouska sice poněkud rozvířily světové veřejné mínění, které nebylo nacistům nakloněno, ale představitelé nacistického Německa s H. Göringem v popředí, se aktivně chopili vytčeného cíle - rozbít Československo. H. Göring začal navazovat styky především s britskými politiky a diplomaty. Britský velvyslanec Neville Henderson (1882-1942) hovořil v této době v Německu o Göringově „posedlosti“ Československem a sudetskou otázkou. H. Göring dokonce nazýval Československo „slepým střechem“, které nemá právo na samostatnou existenci.⁵⁷ Západní mocnosti a sudetští Němci připravili cestu k tzv. Mnichovské konferenci dne 30. září 1938, díky které byli Češi

---

⁵⁵ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 98-106.

⁵⁶ Tamtéž, s. 103.

⁵⁷ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 180-181.

nucení postoupit Sudety. I v otázce odstoupení zbytku území Československé republiky byl H. Göring nápomocen - zastrašoval tehdejšího československého prezidenta dr. Emila Háchu (1872-1945), neboť mu v březnu 1939 během jeho návštěvy v Berlíně vyhrožoval bombardováním Prahy. Po obsazení Sudet bylo již jen otázkou času, kdy dojde k úplnému obsazení zbytku Československa. Dne 14. března 1939 vznikl samostatný Slovenský štát a dne 15. března 1939 obsadila vojska wehrmachtu Čechy a Moravu, kde byl zřízen Protektorát Čechy a Morava.⁵⁸

Po tomto úspěchu podřídilo Německo veškerou svou finální přípravu na válku. Nacistické Německo začalo s posilováním Západního valu, aby byla zastrašena Velká Británie a Francie, výroba vojenské techniky běžela na plné obrátky, do výroby byli násilně zapojováni pracovníci z okupovaných zemí nebo vězni z koncentračních táborů. V tomto období získal H. Göring zprávy nejen od německých průmyslníků, ale i zahraničních diplomatů, kteří ho upozornili na úlohu amerického kapitálu, jehož válečný průmysl notně převyšoval ten německý. Objevily se názory, že v případě rozpoutání války se do konfliktu zapojí i USA. H. Göring se ovšem tomuto tvrzení vysmál a prohlásil, že „*Amerika je příliš vzdálená, než aby se v evropské politice brala vážně.*”⁵⁹ H. Göring přesně věděl, jakou dobovačnou válku A. Hitler chystal, diplomatická jednání selhala, Německo zbrojilo, ale i H. Göringovi bylo jasné, že každý uplynulý měsíc bez válečného konfliktu Německo mocensky posílil. Dle vlastních slov „*považoval válku vždy za riskantní a nejistý podnik.*”⁶⁰

1.5 Druhá světová válka

Druhá světová válka započala v ranních hodinách dne 1. září 1939 napadením Polska Německem. Zatímco luftwaffe bombardovala řadu evropských měst, bylo na Göringův rozkaz využíváno porobené obyvatelstvo k válečným účelům, došlo k arizaci mnoha podniků, firem i bank. Především díky skvělé taktice zajistila Göringova luftwaffe během třídenního válečného tažení Německu snadné vítězství.⁶¹ V létě roku 1940 jmenoval A. Hitler svého souputníka H. Göringa říšským maršálem. Jednalo se o neobvyklý a čestný titul, vytvořený speciálně pro něj, kterým byl

---

⁵⁸ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 123-124.

⁵⁹ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 196.

⁶⁰ Tamtéž, s. 197.

⁶¹ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 1987, s. 131.

H. Göring odměněn za své politické zásluhy. Utiskování Židů probíhalo prakticky od nástupů nacistů k moci, avšak Göringovým podpisem tzv. konečného řešení židovské otázky, dne 31. července 1941 byl učiněn zásadní administrativní krok k organizovanému vraždění evropských Židů, plán na likvidaci Židů byl dovršen až na konferenci ve Wannsee v lednu roku 1942. Této konferenci se H. Göring nezúčastnil. Nacisté si v této záležitosti dávali veliký pozor, aby po sobě nezanechali množství důkazů, většina dokumentů byla zničena, některé příkazy byly předávány pouze ústní formou.⁶²

V roce 1942 začal říšský maršál H. Göring soupeřit o přízeň Vůdce spolu s Albertem Speerem (1905-1981), jenž se stal ministrem zbrojení. Göringova pověst utrpěla, ale jeho moc během války zůstala i nadále poměrně velká, byl zde koncern Hermann Göring-Werke, který se zabýval otázkami národního hospodářství, daňovou a cenovou politikou, výrobou potravin, zahraničním obchodem. Úloha hlavního velitele leteckého průmyslu H. Göringovi zůstala. Až do roku 1943 patřil H. Göring k významným politikům nacistického Německa, měl neomezenou moc a bohatství, ale především díky prohrané bitvě u Stalingradu dne 2. února 1943 začal jeho vliv postupně upadat. Stalingrad se stal největší katastrofou Göringovy kariéry. Několik příslušníků luftwaffe se k porážce vyjádřilo následujícími slovy: „*Po Stalingradu bylo o největším šéfovi Luftwaffe slyšet málo, popřípadě vůbec nic*”. Když jsme o Göringovi v kruhu kamarádů mluvili, říkalo se jen: „*Ať ten tlustoch drží hubu!*”⁶³

A. Hitler byl jeho neúspěchy zklamán, začal jím pohrdat a jednou při osobním setkání obou mužů na H. Göringa křičel: „*Váš prasečí chlívek zvaný luftwaffe!*” Jiní nacističtí představitelé jako např. M. Bormann (1900-1945), J. Goebbels, A. Speer či H. Himmler jej zastiňovali a H. Göring se prakticky přestal pohybovat v Hitlerově okolí, dokonce nebyval zván ani na vojenské porady. H. Göring ztrácel své iniciativy, ale nehledal chyby ve svém jednání a rozhodnutí, nýbrž nadával pilotům a obviňoval je ze zbabělosti. H. Göring si začal uvědomovat složitost situace, přestal se zabývat vojenskými otázkami, jako nevyšší říšský lovcí jezdil na lovy a pobýval se svými blízkými v Carinhallu. Mnoho z jeho fanaticky smýšlejících kolegů ho chtělo fyzicky odstranit, ale Hitler takřka sentimentálně lpěl na „*starých soukmenovcích*”, kteří mu

---

⁶² MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 244.

⁶³ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 169.

dopomohli k moci. Jejich nedostatky, chyby, požitkářství, leckdy i zkorumpovanost a život v luxusu často přehlížel a nedokázal na ně vztáhnout ruku.⁶⁴ Přestože mu A. Hitler mnohé vyčítal a na jeho adresu pronášel opovrhující poznámky, Göringa neodepsal ani s ním nepřestal komunikovat, neboť věděl o jeho kvalitách, o kterých hovořil v červenci 1943: „*Říšský maršál se mnou prožil velmi mnoho krizí, je v krizích ledově chladný. Lepšího rádce, než je říšský maršál nelze v dobách krizí mít. Vždycky jsem pozoroval, že když jde o všechno, je to bezohledný člověk tvrdý jako železo. Tedy lepšího nedostanete, lepšího vůbec nemůžete mít.*“⁶⁵

1.6 Konec druhé světové války

V posledních letech druhé světové války se vztah „*prvního*“ a „*druhého*“ muže Třetí říše začal pomalu zhoršovat, H. Göring se začal svému Vůdci čím dál tím více odcizovat. Příčinou bylo i to, že jeho slavná luftwaffe již nedokázala čelit četným náletům spojeneckých bombardérů na německá města a říšský maršál ztrácel Vůdcovu náklonnost.⁶⁶ Poslední Hitlerovy narozeniny, které oslavil 20. dubna 1945, byly zároveň posledním setkáním dvou vůdčích osobností nacistického Německa. Zatímco A. Hitler propadal v centru Berlína panice, neboť věděl, že válka je již nadobro prohrána, H. Göring se uchýlil s rodinou do bezpečí na Obersalzberg u Berchtesgadenu, kde se oddával svým snům o budoucnosti a poněkud naivě věřil, že sehraje v poválečném Německu důležitou roli.⁶⁷ Považoval se za Vůdcova nástupce, chtěl vyjednávat s Brity a Američany o ukončení války mírovým způsobem, ale došlo k intrikám především ze strany M. Bormanna. Tuto situaci okomentovala v knize G. Knoppa osobní sekretářka Adolfa Hitlera Traudl Jungeová (1920-2002): „*Bormann Göringův telegram neinterpretoval zjevně zcela správně ... V každém případě pak přišel výbuch. Hitler dostal záchvat zuřivosti a pokládal to za zradu. Göring byl pro něj od této chvíle zrádce.*“⁶⁸ Vůdce nechal H. Göringa zbavit všech jeho funkcí a zatknout, dokonce měl být zastřelen. V posledních chaotických dnech války k tomu ale nedošlo, navíc žádný z příslušníků SS nebyl schopen na H. Göringa vztáhnout ruku a splnit tak Vůdcův

---

⁶⁴ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 170-179.

⁶⁵ Tamtéž, s. 178.

⁶⁶ Tamtéž, s. 175-177.

⁶⁷ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 296-297.

⁶⁸ KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008, s. 211.

rozkaz. Zpráva o smrti A. Hitlera, který spáchal 30. dubna 1945 sebevraždu ve svém berlínském bunkru strelou do spánku, H. Göringa zasáhla a prohlásil, že ačkoliv se k němu Hitler choval nespravedlivě, zůstane mu i nadále věrný, což dokázal především před Mezinárodním vojenským tribunálem s nacistickými zločinci v Norimberku, kde A. Hitlera do poslední chvíle obhajoval.

2. NORIMBERSKÝ PROCES

Již v průběhu druhé světové války Spojenci uvažovali nad tím, jakým způsobem potrestají vůdčí nacistické předáky a vojáky, kteří zavinili útočný válečný konflikt, který přinesl obrovské oběti na lidských životech, zpusťšená území, ale i nevyčíslytelné materiální škody. Představitelé vítězných mocností - USA, SSSR, Velké Británie a Francie chtěli nejen před světovou veřejností odkrýt hrůzné nacistické zločiny Třetí říše, ale především potrestat viníky a zajistit, aby se takové události v budoucnu již neopakovaly.

2.1 Příprava procesu

Během válečného konfliktu SSSR či USA přišly s nejedním varováním před zvlí nacistického Německa a s otázkou potrestání válečných zločinyů. V říjnu roku 1943 se objevil první ucelený dokument, tzv. Moskevská deklarace, který svět informoval o zvěrstvech hitlerovského Německa na okupovaných zemích. V závěru této deklarace byl ustanoven požadavek o nutnosti vyhledání válečných zločinyů až po nejzazší konec světa.⁶⁹ Moskevská deklarace obsahovala dva důležité body, týkající se válečných zločinyů:⁷⁰

- 1) Váleční zločiny, kteří své činy spáchali na určitém místě, budou vydáni do příslušné země a souzeni podle platných zákonů dané země.
- 2) Váleční zločiny, jejichž činy nelze geograficky lokalizovat, protože se týkají několika zemí, budou souzeni podle společného rozhodnutí Spojenciů.

Prakticky souběžně s Moskevskou deklarací byla v Londýně ustanovena zvláštní komise pro vyšetřování válečných zločinyů s cílem zřídít Mezinárodní soudní tribunál, což této komisi zabralo asi rok přípravných prací. Na otázku, jak naložit s válečnými zločiny, se objevily protichůdné názory. Jednou z možností bylo poslat válečné zločinyce do vyhnanství, jako dříve Napoleona Bonaparte (1769-1821). Ve Velké Británii sílily hlasy nechat popravit vedoucí nacisty bez soudního procesu, mnozí lidé

---

⁶⁹ HONZÍK, Miroslav. *Povstaňte, soud přichází*. Vyd. 1. Praha: Panorama, 1986, s. 48.

⁷⁰ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s.115.

v amerických vládních kruzích byli pro tuto myšlenku také.⁷¹ Ovšem americký prezident Harry S. Truman (1884-1972) svůj postoj ke konání soudního procesu vyjádřil následujícími slovy: „*Naším cílem je co nejdříve ustanovit Mezinárodní vojenský tribunál a stanovit postup, který poskytne plynulé soudní řízení a nebude tolerovat žádné vytáčky nebo odklady, avšak takový postup, který se bude držet naší tradice spravedlnosti ke každému obviněnému ze zločinu.*”⁷²

Po dlouhých jednáních podepsali dne 8. srpna 1945 zástupci čtyř vítězných mocností důležitý dokument, tzv. Londýnskou chartu, která s konečnou platností rozhodla o zřízení Mezinárodního vojenského tribunálu, který bude soudit válečné zločince. Součástí dokumentu byl i statut tribunálu a jeho řád. Dle ustanovení tzv. Londýnské charty proběhl norimberský proces. Zásady trestního zákona a trestního řádu byly stanoveny statutem, který se skládal ze sedmi kapitol rozdělených na jednotlivé články. Tribunál se usnášel většinou hlasů, při rovnosti hlasů rozhodoval předseda. Převratnou změnou v mezinárodním právu bylo ustanovení o zločinech proti míru - poprvé tak mohli před soudem stanout politici, vojáci či hospodářští odborníci nebo bankéři, kteří zločinecký režim podporovali.⁷³

Taktéž se zde hovořilo o pojmu spiknutí, který v evropském právnickém světě nebyl používán. Pravá skutková podstata spiknutí umožnila právnicky postihnout všechny články zločinného systému, od nejvýše postavených, až po nejnižší členy nacistických organizací a strany NSDAP. Tribunál byl zřízen k spravedlivému a rychlému trestnímu řízení s čelními nacisty a skládal se ze zástupců čtyř vítězných mocností - USA, SSSR, Velké Británie a Francie. Statut věnoval pozornost i právům obžalovaných - každý měl možnost mít svého obhájce. Z angloamerického práva byla převzata instituce křížových výslechů, kterým bylo možno podrobit jakéhokoliv svědka, který byl předvolán obžalobou či obhajobou. Obžalovaní mohli před soudem v Norimberku vystoupit jako „*svědci ve vlastní věci*”⁷⁴, což bylo do té doby u evropského soudu nemožné. Obžalovaný ovšem poté nesl riziko, že i on může být podroben křížovému výslechu, který pro něj ve většině případů nedopadl dobře.

---

⁷¹ HONZÍK, Miroslav. *Povstaňte, soud přichází*. Vyd. 1. Praha: Panorama, 1986, s. 50-51.

⁷² WEINKE, Annette. *Die Nürnberger Prozesse*. Orig.-Ausg. München: Beck, 2006, s. 17.

⁷³ HONZÍK, Miroslav. *Povstaňte, soud přichází*. Vyd. 1. Praha: Panorama, 1986, s. 53-55.

⁷⁴ Tamtéž, s. 58.

Stanovy pamatovaly i na dostatečné zajištění svědků, kteří svědčili buď ve prospěch obžaloby nebo ve prospěch obžalovaných.⁷⁵

Při hledání sídla pro Mezinárodní vojenský tribunál, připadalo v úvahu několik měst pro konání procesu - Lipsko, Mnichov, či Berlín. Záhy byl Američany navržen Norimberk s téměř nepoškozenou budovou Justičního paláce a rozměrnou věznicí. Místo, které sehrálo neblahou roli v době nacistické Třetí říše bylo vhodným dějištěm veřejného soudního procesu. Po jednáních mezi Spojenci byl Norimberk schválen, ovšem za předpokladu, že stálým sídlem soudu bude Berlín, neboť SSSR počítal i s dalšími procesy. V průběhu těchto přípravných jednání a právnických kliček bylo nutno vyhledat a vzít do vazby hledané válečné zločince, aby mohl chystaný proces vůbec začít.⁷⁶

Koncem války se začalo intenzivně pátrat po válečných zločincích, kteří figurovali na seznamu nacistických zločinců. V Německu vládl nebývalý chaos, takže muže, kteří později před soudem v Norimberku zasedli, nebylo jednoduché najít. Nejintenzivněji se pátralo v bavorských Alpách, kde měli mnozí prominentní nacisté svá sídla a byli zde relativně v bezpečí, operovaly zde i zbytky německých armád. Dne 9. května 1945 se objevil u 36. divize americké 7. armády německý plukovník Bernd von Brauchitsch (1911-1974), který se vojákům představil a sdělil jim, že přichází jménem říšského maršála H. Göringa. Američané byli udiveni a bylo jim jasné, co by pro ně znamenalo zajistit samotného H. Göringa, který k nim poslal B. von Brauchitsche, neboť se obával o svůj život a chtěl se tak svěřit pod ochranu Spojenců. K prvnímu kontaktu s Američany došlo poblíž Rastattu u Zell am See, kde se H. Göring setkal s brigádním generálem Stackem. Setkání proběhlo korektně, oba muži si dokonce potřásli rukama, což vyvolalo v americkém, ale především v britském tisku velkou nevoli.⁷⁷ Britský politik F. M. Woolton (1883-1964) pronesl tato slova: „*Válka není hra, která skončí potřesením rukou.*“⁷⁸

---

⁷⁵ HONZÍK, Miroslav. *Povstaňte, soud přichází*. Vyd. 1. Praha: Panorama, 1986, s. 56-59.

⁷⁶ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 129.

⁷⁷ Tamtéž, s. 33.

⁷⁸ Tamtéž, s. 129.

2.2 Hermann Göring v zajetí

H. Göring zůstal prozatím u 36. divize, kde požádal Američany o přijetí u amerického generála Dwighta D. Eisenhowera (1890-1969) a věřil, že bude moci se Spojenci vyjednávat jako představitel Německa, což bylo přinejmenším velmi groteskní. H. Göring byl zajištěn a poslán s eskortou do místa poblíž Kitzbühelu, kam později dorazila i jeho rodina s obrovským počtem vozů a zavazadel. Zde došlo ke kontaktu s válečnými zpravodaji, kterým H. Göring ochotně poskytl rozhovor. Generál D. D. Eisenhower však rázně zakročil, protože obsah interview se nesměl nikde objevit. Při tomto rozhovoru se H. Göring poprvé od zpravodajů dozvěděl, že je považován za válečného zločince, což ho vyvedlo z míry.⁷⁹

Později se H. Göring s dalšími zajatci ocitl v Bad Mondorfu v Lucembursku. Velitelem tohoto tábora byl americký plukovník Burton C. Andrus (1892-1977), který byl později odpovědný za vězně v Justičním paláci v Norimberku. Dodržoval veškeré předpisy, byl vůči zajatcům tvrdý, vyžadoval řád a disciplínu. H. Göring dorazil do Mondorfu s dvěma kufry parakodeinových tabletek. Při této příležitosti plukovník B. C. Andrus prohlásil: „*Myslel jsem si, že je to zástupce nějaké farmaceutické společnosti.*”⁸⁰ Göringovu závislost na parakodeinu plukovník Andrus komentoval slovy, kterými upozorňoval Komisi pro válečné zločiny: „*Naším cílem je nejen udržet H. Göringa v dobrém zdravotním stavu, ale také zamezit všemu, co by mohlo narušit soudní proces a s tím jeho potrestání.*”⁸¹ Američané se totiž obávali, aby H. Göring při snižování léků nezemřel, poněvadž trpěl po nějakou dobu abstinenčními příznaky a měl problémy se srdcem. H. Göring plukovníka B. C. Andrusa posměšně nazýval hejtmanem od hasičů, ale i ostatní vězni jej považovali za nepřívětivého a nepříjemného muže. Německý vězeňský lékař Ludwig Pflücker (1880-1955), který se staral o zdraví zajatců, Andrusovu tvrdost uznával, neboť byla dle jeho mínění nutná pro udržení maximální interní bezpečnosti, k žádným excesům zde nedocházelo.

Již v Mondorfu začaly předběžné výslechy, které byly později použity i v norimberském přelíčení, trvaly celé hodiny, vyslychající se často vraceli ke stejným

---

⁷⁹ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 36-40.

⁸⁰ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 1987, s. 163.

⁸¹ IRVING, David John Cawdell. *Göring: biografie Hermanna Göringa*. Vyd. 1. Překlad Věra Vystavělová. Brno: Bonus A, 1996, s. 71.

záležitostí, záměrně skákali z jednoho problému na druhý, otázky vypadaly nevinně a poté rozebíraly rozpory ve výpovědích. Byl zde přítomen stenograf, který měl za úkol zaznamenat každé slovo. Výslechy byly úmorné a vyžadovaly nejen pevné nervy, dobrou orientaci, ale především skvělou paměť. Dochoval se protokol, který zaznamenal Werner Bross, asistent Göringova obhájce Otto Stahmera (1879-1968), tyto originály obsahují 555 otázek amerických vyšetřovatelů a shodný počet odpovědí H. Göringa. Důstojníci se ptali s železnou pílí neustále dokola, celé týdny a měsíce. K přibývajícím protokolům, které obsahovaly zprávy z výslechů, přibylo i několik tun úředních spisů, které pátrací oddíly svázely z celého Německa - nalézaly je na všech možných i nemožných místech - v pancéřovaných trezorech, skladech, v registrech, u rodinných příslušníků, v důlních šachtách atd.⁸²

2.3 Cesta do Norimberku

V srpnu 1945 byl H. Göring spolu s dalšími vězni dopraven letecky do Norimberku, kde výslechy i nadále pokračovaly. Hlavním americkým tlumočnickem při procesu s válečnými zločinci byl Richard W. Sonnenfeldt (1923-2009), který spolupracoval s plukovníkem J. Harlanem Amenem (1898-1960), jakožto hlavním vyšetřovatelem. Oba tyto muži se zaměřovali především na nejvýše postavené nacisty v čele s H. Göringem. R. W. Sonnenfeldt tlumočil Amenovy otázky z angličtiny, H. Göringovi do němčiny.⁸³

H. Göring při výsleších velmi často skákal R. W. Sonnenfeldtovi do řeči, neboť se ho snažil opravovat, byl arogantní a povýšený. Z tohoto důvodu si R. W. Sonnenfeldt, který chtěl H. Göringa alespoň trochu umírnit, vzpomněl na starý vtip, jenž o něm koloval: „*Pane Geringu, když překládám plukovníkovy otázky do němčiny, nebudete mluvit dokud neskončím. Nebudete mě přerušovat...*”⁸⁴ R. W. Sonnenfeldt vyslovil záměrně Göringovo jméno nesprávně, neboť to v překladu znamená „*malé nic*”, což Göringa rozčílilo a odvětil: „*Jmenuji se Göring, ne Gering.*”⁸⁵ Od té doby H. Göring zodpověděl všechny otázky a vyžadoval, aby mu tlumočil pouze R. W. Sonnenfeldt, který s ním strávil přes sto hodin. Výslechy byly

---

⁸² HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 106-110.

⁸³ SONNENFELDT, Richard W. *Svědék z Norimberka: hlavní americký tlumočnick při soudních procesech s válečnými zločinci*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Columbus, 2007, s. 19 - 23.

⁸⁴ Tamtéž, s. 23-24.

⁸⁵ Tamtéž, s. 23-24.

vedeny takovým způsobem, aby z nich byly patrné jasné důkazy a mohla být vznesena obžaloba. Většina těchto materiálů se stala součástí obžalovací spisu pro připravovaný soudní proces v norimberském Justičním paláci. Množství usvědčujících dokumentů bylo obrovské, proto mohl hlavní americký žalobce Robert H. Jackson později před jednacím tribunálem prohlásit: „*Obžalovací spis neobsahuje jediný bod, který bychom nemohli doložit knihami a záznamy. Němci si vždy vedli úzkostlivě záznamy, a obžalovaní plně sdíleli teutonskou vášeň pro důkladnost, s jakou vše svěřovali papíru.*”⁸⁶

Třicet dnů před začátkem procesu obdržel H. Göring spolu s dalšími obžalovanými obžalovací spis, který mu byl doručen přímo do norimberské cely. Obsáhlý dokument čítal 24 000 slov a všichni obžalovaní spolu s H. Göringem, jako „*obžalovaným číslo 1*” měli jeden měsíc na to, aby se s ním seznámili a vybrali si svého obhájce. Obžalovací spis byl výsledkem několikaměsíční práce a zahrnoval rozličné důkazy vůči obžalovaným.⁸⁷ Obžalovaní byli žalováni jako jednotlivci, nebo jako členové zločineckých organizací. H. Göring byl obžalován ve všech čtyřech bodech obžaloby a na tuto skutečnost reagoval cynicky následujícími slovy: „*Vítěz je vždy soudce a poražený obžalovaný.*”⁸⁸

Po celou dobu konání procesu byli vězni umístěni v celách Justičního paláce v Norimberku, které nebyly prostorné, neboť čítaly 3 x 4 metry. H. Göring byl umístěn v cele č. 5, která byla stejně jako každá jiná vybavena postelí, židlí, stolem, splachovacím záchodem a umyvadlem. Vězni byli ve dne i v noci pod neustálým dohledem strážných, v Norimberku platil velmi tuhý režim. Toto opatření bylo nezbytné pro udržení pořádku a zachování bezpečnosti vězňů. Vězeňské cely byly každý den prohlíženy a nábytek měněn, aby si vězni nemohli schovat případnou smrtící zbraň a spáchat tak sebevraždu. O duševní zdraví vězňů se starali psychologové a psychiatři, ke kterým patřili americký armádní psycholog Gustave M. Gilbert (1911-1977), americký psychiatr Leon N. Goldensohn (1911-1961) či americký psycholog Douglas

---

⁸⁶ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 111.

⁸⁷ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 1987, s. 165.

⁸⁸ GILBERT, Von Gustave M. *Nürnberger Tagebuch*. 12. Aufl. Frankfurt am Main: Fischer Taschenbuch, 1962, s. 10.

M. Kelley (1912-1958).⁸⁹ Tito odborníci s obžalovanými neformálně hovořili, sledovali je mimo soudní síň, rozebírali jejich reakce, způsob chování a jednání. Psychlog G. M. Gilbert, který obžalované podrobil několika psychologickým testům, např. Rorschachovu testu⁹⁰ nebo testu inteligence zjistil, že nacističtí prominenti byli až na několik málo výjimek velice inteligentní, neboť většina obžalovaných dosáhla inteligenčního kvocientu v rozmezí od 120-143 bodů. Hluboce pod touto úrovní byl jen Julius Streicher (1885-1946), známý především jako vydavatel antisemitského týdeníku „*Der Stürmer*“, který v tomto testu dosáhl jen 106 bodů. H. Göring v testu získal 138 bodů a byl tak třetím nacistou s nadprůměrným IQ. G. M. Gilbert ovšem upozornil, že tato čísla lze brát s určitou rezervou, neboť čísla ukazují pouhou mechanickou výkonnost mozku a nepředstavují žádné morální či hodnotové charaktery.⁹¹

Než započal ostře sledovaný proces, seznámil se H. Göring důkladně se svým obžalovacím spisem, aby věděl, z čeho byl obviněn. Žaloba dokazovala čtyři hlavní body obžaloby. Prvním bodem byla účast na společném plánu nebo spiknutí, za účelem spáchání kteréhokoliv z dalších uvedených zločinů. Další bod se zabýval zločiny proti míru - jmenovitě se jednalo o plánování, přípravu, zahájení a vedení agresivní války, která porušovala mezinárodní smlouvy, nebo dohody. Třetí bod stanovil, že obžalovaní se buď přímo nebo nepřímo dopustili válečných zločinů. Poslední, v pořadí čtvrtý bod hovořil o zločinech proti lidskosti, ke kterým se řadily zločiny jako vraždění, vyhlazování, zotročování, deportace či jakékoli další nelidské zločiny, které byly páčány na civilním obyvatelstvu, a to buď před válkou nebo během ní.⁹²

H. Göring moc dobře věděl, že v chystaném soudní procesu sehraje klíčovou roli, neboť to byl právě on, kdo byl nejvyšším přeživším nacistou. Bylo mu zřejmé, že ho obžalovací spis uzná vinným, počítal s tím, že mu přitíží i řada svědeckých výpovědí, proto začal připravovat svoji obhajobu, kterou pojal jako závěrečné „*vrcholné představení*“ pro veřejnost, soud i média, ale hlavně pro budoucí pokolení Němců. Každý obžalovaný měl právo si vybrat svého obhájce, který ho bude před soudem

---

⁸⁹ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 312-317.

⁹⁰ Rorschachův test inkoustových skvrn je jedna z psychologických metod, která se používá k rozboru osobnosti. Autorem je švýcarský psychiatr Hermann Rorschach, který tento projektivní test, který využívá projekci myšlenkových pochodů jedince na určité objekty představil v roce 1921.

⁹¹ GILBERT, Von Gustave M. *Nürnberger Tagebuch*. 12. Aufl. Frankfurt am Main: Fischer Taschenbuch, 1962, s. 35-36.

⁹² ROLAND, Paul. *Norimberské procesy: nacisté a jejich zločiny proti lidskosti*. Vyd.1. Překlad Viktor Faktor. Praha: Columbus, 2014, s. 30.

zastupovat. Ze čtyř možných advokátů si H. Göring vybral Ottu Stahmera, staršího právníka z Kiehlu, kterého jako jediného znal.⁹³ Sám se za válečného zločince nepovažoval, ovšem za vůdčí osobnost na lavici obžalovaných ano. Byl smířen s tím, že u soudu nevyhraje, proto si alespoň přál vstoupit do německých dějin jako hrdina. Před psychologem D. M. Kelleyem jednoho dne prohlásil: „*Ano já vím, že budu viset, víte, budu viset, ale jsem odhodlán vstoupit do německé historie jako velký muž. Jestliže nedokážu přesvědčit soud, přesvědčím alespoň německý lid, že vše, co jsem udělal, jsem učinil pro Velkoněmeckou říši. Za padesát nebo šedesát let budou po celém Německu sochy Hermanna Göringa.*”⁹⁴

2.4 Norimberský proces začíná

Soudní proces s 22 válečnými zločinci byl zahájen dne 20. listopadu 1945 v deset hodin dopoledne. Na lavici obžalovaných usedlo 21 nacistů, M. Bormann byl souzen v nepřítomnosti. H. Göring seděl na prominentním místě na konci první řady, jeho sousedem byl bývalý zástupce A. Hitlera Rudolf Hess (1894-1987), který v Norimberku předstíral ztrátu paměti, dění okolo sebe ignoroval a proces považoval za nudný. Soudní síň byla zcela zaplněna - byli zde přítomni tiskoví i rozhlasoví dopisovatelé, významné osobnosti a diváci. Veškeré dění natáčely kamery a celý první den procesu byl předčítán obžalovací spis.⁹⁵

Celkově soud zastupovalo osm soudců - čtyři hlavní soudci a čtyři náhradníci. Mezinárodnímu vojenskému tribunálu předsedal Geoffrey Lawrence (1880-1971), který byl i hlavním soudcem za Velkou Británii. Hlavním americkým soudcem se stal Francis Biddle (1886-1967), za Francii to byl Henri Donnedieu de Vabres (1880-1952) a generálmajor I. T. Nikitčenko (1895-1967), který v soudcovském kolegiu zastupoval Sovětský svaz. Byla stanovena i instituce žalobců - vždy po jednom ze spojeneckých států, která měla po ruce své zástupce a sbor pomocníků. Hlavními žalobci byli Robert H. Jackson (1892-1954) za USA, Roman Ruděnko (1907-1981) za SSSR, Francois de Menton (1900-1984) za Francii a Hartley Shawcross (1902-2003) za Velkou

---

⁹³ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 316-318.

⁹⁴ Tamtéž, s. 313.

⁹⁵ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Překlad Jiří Fidler. Praha: Naše vojsko, 2009, s. 139-140

Británii.⁹⁶ Žalobci charakterizovali H. Göringa jako nejnebezpečnějším muže na lavici obžalovaných, v mnoha případech nebezpečnějšího než byl sám Vůdce nacistického Německa. Jak ve své knize *Verbrecher und andere Deutsche* uvedl německý politik Willy Brandt (1913-1992), obsahovala obžaloba celkově tři svazky důkazních materiálů, které jasně demonstrovali, že se H. Göring podílel na veškerém spiknutí, teroru, útočné válce a mnohém dalším. Žádný z válečných zločinců proti sobě nenadiktoval a nepodepsal takové množství důkazních materiálů. Podle W. Brandta obžalovaný válku zpočátku nechtěl, ovšem je zcela prokazatelné, že ji chtěl v okamžiku, který se hodil nacistům. Při jednom ze svým projevů sdělil generálům luftwaffe, že by bylo žádoucí, kdyby byl do roku 1941 „klid“⁹⁷.

---

⁹⁶ HONZÍK, Miroslav. *Povstaňte, soud přichází*. Vyd. 1. Praha: Panorama, 1986, s. 107-112.

⁹⁷ BRANDT, Willy. *Verbrecher und andere Deutsche: ein Bericht aus Deutschland 1946*. Hrsg. von Einhart Lorenz. Bonn: Dietz, 2007, s. 112.

3. OBŽALOBA

Předčítání obžaloby a dojmy z atmosféry v soudní síni zapůsobily i na H. Göringa, který se ještě před začátkem přelíčení svěřil L. Pflückerovi „... *jak vystoupí ve světle reflektorů a vmete svá obvinění nepříteli do tváře*”. Nyní seděl tiše, byl klidný, ale nepředváděl vysněné velkolepé pózy. Než jednání začalo řekl R. Hess iracionálně H. Göringovi: „*Uvidíte, tohle přízračné zjevení pomine a do měsíce budete vůdcem Německa!*”⁹⁸ V průběhu prvního dne opustil R. Hess ze zdravotních důvodů přelíčení a odpoledne postihly mdloby bývalého ministra zahraničí Joachima von Ribbentropa (1893-1946), který ze sálu odešel. H. Göring a ostatní obžalovaní si během čtení spisu prohlíželi diváky, více či méně se před nimi předváděli a především se snažili udělat si úsudek o soudcích. Druhý den byli obžalovaní vyzváni, aby předstoupili před soudní tribunál a vyjádřili se, zda se po vyslechnutí obžalovacího spisu cítí vinni. Jednalo se sice o pouhou formalitu, ale muselo být učiněno zadost spravedlnosti. Téměř všichni použili oficiální formulku „*nevinen*”, ostatní se odchýlili a využili jiný výraz, např. v žádném případě nejsem vinen, cítím se nevinen apod. O rozruch se postaral opět R. Hess, který vykřikl „*Ne*”, což bylo zaprotokolováno jako nevinen, načež se ze soudní síně ozval smích a předseda soudu G. Lawrence nabádal soudní síň k utišení.⁹⁹

H. Göring, jehož chování bylo před kamerami soudní síně nápadné, se pokusil o krátký projev, ale byl G. Lawrencem přerušen a bylo mu řečeno, že má učinit jen předběžné prohlášení k otázce viny: „*Prohlašuji, že jsem ve smyslu obžaloby nevinný.*”¹⁰⁰ H. Göring si dobře uvědomoval, že proces bude zdlouhavý a bude mít dostatek příležitostí vést dlouhé monology a předvést své rétorické umění, neboť věděl, že je a bude středem pozornosti, a že každé z jeho gest bude zaznamenáno. Vyjádřením soudu pohrdal, vše ihned komentoval a novináři i fotografové si na jeho sebevědomé vystupování navykli. Mimo soudní síň, při společných jídlech a během setkání se soudními lékaři mohl klidně nadávat: „*Co teď lidé říkají, je mi úplně jedno!*”

---

⁹⁸ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 153.

⁹⁹ Tamtéž, s. 153.

¹⁰⁰ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 1987, s.168

Nezajímá mě to ani v nejmenším! Víím, co říkali dříve! Víím, jak nás vítali s jásotem a vynášeli nás do nebes, dokud vše probíhalo dobře. Znáím lidi moc dobře.”¹⁰¹

3.1 Body obžaloby

3.1.1 Konspirace

V Norimberku bylo konstatováno, že se H. Göring aktivně podílel na přípravě nacistů k převzetí moci, od samého počátku podporoval A. Hitlera a jeho národně socialistické hnutí, které zničilo demokracii v Německu. Konkrétní obvinění proti H. Göringovi přednesl ve smyslu obžaloby dne 8. ledna 1946 americký právník Ralph G. Albrecht (1896-1985), který nejprve poukázal na dobře známé charakterové rysy obžalovaného - jeho strojenost, vmlouvavost, *dobromyslnost*, pohotovost při dotazování pravdivosti, ale také káravé potřásání hlavy, výrazné nesouhlasné gestikulace atd. R. G. Albrecht dále prohlásil: „*Göring byl vlastně ústřední postavou příprav Německa na vojenskou agresi, byl zapojen do anšlusu Rakouska, do znásilnění Československa, do příprav násilných akcí proti Polsku a k rozpoutání světového válečného konfliktu.*”¹⁰²

Otázce převzetí moci nacisty byla v norimberském procesu věnována značná pozornost. V této souvislosti byla prošetřována i událost týkající se zapálení Říšského sněmu v roce 1933. Pozadí této otázky se snažil v Norimberku poodhalit hlavní americký žalobce R. H. Jackson. Především poukazoval na čistky, které propukly po samotném požáru. Tento žalobce se pokusil dokázat, že požár Říšského sněmu byl pro nacisty přínosem, neboť jim ulehčil situaci, jelikož přispěl k odstranění politických odpůrců, především komunistů. Přítomní v sále byli obeznámeni s písemným prohlášením Karla Ernsta (1904-1934), vedoucího SA v Berlíně, že budovu Říšského sněmu zapálil Wolf-Heinrich von Helldorf (1896-1944), Edmund Heines (1897-1934) a K. Ernst a další pomocníci z řad SA, ovšem plán a materiál dodal H. Göring a J. Goebbels. Po tomto požáru kolovaly i v nejvyšších společenských kruzích určité domněnky, které H. Göring ještě přiřivil svými vtipy, přirovnával se k římskému císaři Neronovi. Uvedl např. i následující tvrzení: „*Ve skutečnosti jsem přišel při požáru*

---

¹⁰¹ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 1987, s.168

¹⁰² MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 320.

Říšského sněmu málem o život. Pro německý národ by to bylo velice nemilé, pro jeho nepřátele však vítané.”¹⁰³

R. H. Jackson při přelíčení předložil výpovědi generála Franze Haldera (1884-1972), který prohlásil, že v roce 1942 se H. Göring při obědě s A. Hitlerem chvástal, že ví, kdo Říšský sněm zapálil, což A. Hitlerovi způsobilo ve společnosti nepříjemnou situaci. H. Göring vše popřel, žádal konfrontaci s F. Halderem a generála dokonce označil za člověka s chabou pamětí. V souvislosti s touto událostí byl v Norimberku vyslýchán i bývalý příslušník gestapa Hans Bernd Gisevius (1904-1974), který uvedl, že příslušníci SA Říšský sněm zapálili a podíl na této akci měl i H. Göring. Většina příslušníků SA byla navždy umlčena dne 30. června 1934 během Röhmova puče.¹⁰⁴ Zajímavostí bylo to, že jeden z mrtvých se rázem objevil... Asistent Göringova obhájce O. Stahmera, W. Bross přinesl do Norimberku zprávu, že jeden z příslušníků SA, který byl „zabit” žije, H. Göring se dle Brossových vzpomínek neradoval a řekl mu: „Na takové svědky je nutno dát si pozor! Dokonce i kdyby SA Říšský sněm zapálily, není tím ještě řečeno, že jsem o tom věděl. Kdo se zaručí, že si některý ze svědků výpovědi, která mi přitíží, nebude chtít vykoupit svobodu?”¹⁰⁵

Rok 1933 byl rokem, ve kterém vznikaly na území Německa první koncentrační tábory, které měly za úkol eliminovat politické odpůrce. Bývalý šéf gestapa R. Diels v norimberském přelíčení uvedl: „Pro vznik koncentračních táborů neexistoval žádný rozkaz, ani pokyn, nebyly ani založeny, jednoho dne prostě byly tady.”¹⁰⁶ O koncentrační tábory se staral H. Göring. R. Diels vypovídal i o otřesných podmínkách a mučení zatčených ze strany SA, hovořil taktéž i o tzv. „divokých” koncentračních táborech, které bylo mnohem těžší dostat pod státní dohled. H. Göring je zrušil, ale jen z toho důvodu, aby zavládl řád, nejednalo se o projev lidskosti z jeho strany. Americký psychiatr L. Goldensohn, který v Norimberku působil, měl jako jeden z lékařů možnost s obžalovanými hovořit. Když se L. Goldensohn H. Göringa zeptal na otázku týkající se koncentračních táborů, obžalovaný mu odpověděl, že v roce 1933 založil první koncentrační tábory, které byly určeny pro komunisty a jiné nepřátele, kteří byli v rozporu s NSDAP, nebo byli nepřáteli nacismu, ovšem s cílem je převychovat a ne je

---

¹⁰³ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 166.

¹⁰⁴ Tamtéž, s. 167-169.

¹⁰⁵ Tamtéž, s. 171.

¹⁰⁶ Tamtéž, s. 176.

nechat usmrtit.¹⁰⁷ Poté byl vyslechnut německý politik Paul Körner (1893-1957), známý taktéž jako Göringova pravá ruka, který během křížového výslechu potvrdil, že H. Göring divoké koncentrační tábory zakázal z důvodu nelegálnosti, zrušení dle něho nemělo nic společného se sociálním cítěním obžalovaného.¹⁰⁸

Nacisté v Německu nadále pokračovali v boji o moc. Během soudního procesu zazněla i tato slova: „*Při potlačování odporu nelze zapomínat na krvavou lázeň 30. června 1934.*“¹⁰⁹ Jednalo se o tzv. Noc dlouhých nožů, která byla vedena proti špičkám SA, především proti E. Röhmovi. H. Göring na toto téma již dříve uvedl, že zde došlo k rozporům, E. Röhm se postavil do opozice vůči A. Hitlerovi, také prohlásil, že jmenovaný připravoval státní převrat, a proto byl se svými přívrženci zastřelen. Na otázku, proč nechal svého přítele E. Röhma zabít, odpověděl americkému psychologovi D. M. Kelleymu během rozhovoru v norimberské cele následujícími slovy: „*Vždyť mi stál v cestě ...*“¹¹⁰ Z tohoto odhalení vyplývá, že si H. Göring nevážil lidského života, uměl být sice přátelský, ale jakmile mu někdo zkřížil plány, vydal přítele na smrt bez výčitek svědomí. V této otázce vypovídal v Norimberku již zmiňovaný H. B. Gisevius, který pod přísahou uvedl, že H. Göring, A. Hitler a H. Himmler se pod záminkou povstání zbavili svých nepřátel a možných rivalů ve vlastních řadách.

3.1.2 Zločiny proti míru

Nacistické Německo se pokoušelo rozšířit svá území především na úkor sousedních států, při čemž si počínalo násilně a nedodržovalo žádné z platných mezinárodních dohod a neohlíželo se na světové veřejné mínění. První na řadě z okolních zemí, které byly k nacistické Říši připojeny, bylo Rakousko, rodná země A. Hitlera, později přišlo na řadu Československo. Dne 5. listopadu 1937 se v Berlíně konalo tajné zasedání, kterého se zúčastnil jak A. Hitler, tak i další vysoce postavení nacisté, mezi kterými nechyběl ani obžalovaný H. Göring a dále i Hitlerův pobočník, plukovník Friedrich Hossbach (1894-1980). Záznam z této porady je známý díky tzv.

---

¹⁰⁷ GOLDENSOHN, Leon. *Die Nürnberger Interviews: Gespräche mit Angeklagten und Zeugen*. Hrsg. von Robert Gellately. Düsseldorf: Artemis & Winkler, 2005, s. 173.

¹⁰⁸ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 178-179.

¹⁰⁹ Tamtéž, s. 181.

¹¹⁰ KELLEY, Douglas M. *Muži kolem Hitlera*. Vyd. 1. Překlad Václav Straka. Praha: Naše vojsko, 2010, s. 69.

Hossbachovu protokolu sepsaným Hitlerovým pobočníkem. Vůdce A. Hitler na této schůzce představil nejvyšším představitelům armády a diplomacie své vize dalšího vývoje v Evropě, nabádal ke zbrojení, řešení věci z pozice síly a plánování útoku na Rakousko a Československo. Tento dokument, který americký žalobce Sidney S. Alderman (1892-1973) považoval za promyšlený plán nacistů proti míru, významně posloužil během norimberského procesu. Byl zde zveřejněn v plném znění a byl považován za jeden z klíčových dokumentů a nejrozhodnějších důkazů celého norimberského přelíčení. Z tohoto dokumentu jasně vyplynulo, že zbrojení v Německu nebylo otázkou národní cti, ale účelem vést válečné tažení, je taktéž patrné, že od této schůzky musel H. Göring i další prominenti vědět o chystaných útocích. A. Hitlerovi nešlo o získání „sbratřeného rakouského národa“ a sudetských Němců, nýbrž o suroviny a lidský potenciál. H. Göring se v Norimberku vyjádřil, že A. Hitler tato prohlášení pronesl, aby zmátl a uchlácholil svoje generály, kteří byli nespokojeni s vyzbrojováním pozemních vojsk.¹¹¹

Ti ze zúčastněných, kteří zastávali k Hitlerovým myšlenkám umírněnější stanovisko, byli později odvoláni. Generálové Werner von Blomberg (1878-1946) a Werner von Fritsch (1880-1939) byli odstraněni jiným způsobem, nechutnou zákulisní machinací, která byla později použita v Norimberku jako nástroj vyhrožování vůči svědkovi H. B. Giseviovovi a obžalovanému H. Schachtovi. H. Göring řekl svému obhájci O. Stahmerovi, že jestliže zde bude H. B. Gisevius probírat otázky ohledně odstranění W. von Blomberga a W. von Fritsche, přestane brát ohledy na H. Schachta.¹¹²

Podle armádního psychologa G. M. Gilberta si H. Göring v Norimberku hrál na vůdce a pokoušel se obžalované spojit určitým pocitem solidarity, aby si vzájemně dodávali důvěru a sílu. H. Göring při každé možné příležitosti ostatním vštěpoval, že celé přelíčení je jenom scénou, na které chtějí vítězové zhanobit představitele nacistické Třetí říše. Doporučoval jim, jak mají u soudu hovořit, nakládat s fakty, jak získat čas, co mohou říci a co je zapotřebí utajit.¹¹³ Nabádal například Wilhelma Keitela (1882-1946), aby otevřeně nepřiznával vinu: „*Jakmile chce někdo vyskočit ze záchranného člunu,*

---

¹¹¹ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 209-212.

¹¹² Tamtéž, s. 214-218.

¹¹³ Svobodné slovo. 11. prosince 1945.

celý člun se potopí".¹¹⁴ Když se W. Keitel u soudu pod tíhou důkazů přiznal, H. Göring zlomenému W. Keitelovi při společném obědě vyčínil: „*To jste odpověděl zatraceně zpříma, nebezpečné otázky lze obejít a vyčkat, až přijde otázka, která nám dovolí z toho bez úhony vyjít*“¹¹⁵, jak později vylíčil G. M. Gilbert. H. Schacht a A. Speer se od něj pokoušeli odpoutat, ale ostatním obžalovaným byl H. Göring spíše oporou, stále na něho pohlíželi jako na zástupce A. Hitlera.

Touto dobou se v tisku objevily zprávy, že odsouzení váleční zločinci možná skončí v plynové komoře, tedy zemřou stejným způsobem jako mnoho jejich obětí. Vyskytl se názor, že by tento způsob popravby byl nejlepším prostředkem pro zachování těl odsouzených, zvláště pak pro pitvu mozku. Norimberský psycholog D. M. Kelley k této zprávě uvedl, že jejich těla jistě budou zajímat lékařské instituce, které by pátraly po duševních i tělesných abnormalitách válečných zločinců. O H. Göringovi psycholog sdělil, že nejen jeho obezita, ale i výbušné jednání může mít příčinu v poruše činnosti některé žlázy, která tak mohla zapříčinit jeho zločinecké sklony.¹¹⁶

V Norimberku byl rozebírán tzv. plán Otto, což byl krycí název pro anšlus Rakouska. Během procesu bylo díky „*pečlivosti*“ obžalovaného H. Göringa a jeho letecké organizace, jak věc glosoval S. S. Alderman, možné předložit znění telefonických hovorů s J. von Ribbentropem z roku 1938, ze kterých vyplynula účast H. Göringa na anšlusu a také bylo zjištěno, jaký nátlak H. Göring učinil, aby přinutil Schusniggovu vládu ke kapitulaci.¹¹⁷ Podle G. M. Gilberta vzbuzovaly Göringovy nestoudné telefonáty s J. von Rippentropem u soudu i obžalovaných výbuchy smíchu. H. Göring byl ve veselé náladě až do doby, než jeho „*show*“ pokazilo promítání filmu o koncentračním táboře, které bylo naplánováno na odpolední přelíčení. Během promítání filmu byli obžalovaní bedlivě pozorováni G. M. Gilbertem a D. M. Kelleyem, kteří zaznamenávali jejich reakce a chování. Někteří protestovali, aby se na film nemuseli dívat, jiní ho sledovali velice pozorně, další nebyli daleko k slzám. R. Hess se po skončení promítání nechal slyšet, že tomu nemůže uvěřit, H. Göring ho okřikl, aby byl zticha, sám promítání nesledoval a na film reagoval následujícími slovy: „*Bylo to tak příjemné odpoledne, než se pustil tenhle film. Byl předčítán můj telefonický*

---

¹¹⁴ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 434.

¹¹⁵ Tamtéž, s. 436.

¹¹⁶ Svobodné slovo. 13. prosince 1945.

¹¹⁷ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 250-251.

rozhovor o rakouském skandálu a všichni se tomu se mnou smáli. A poté přišel tenhle hrůzostrašný film a prostě všechno zkazil.”¹¹⁸

H. Göring figuroval i při přípravě rozbití Československa, v Norimberku byl předčítán dokument s označením „*Studie Grün*” podepsaný samotným A. Hitlerem, ve kterém poukazoval na své rozhodnutí v co nejkratší době rozbit Československo. U soudu bylo prokázáno, že v tomto případě západní mocnosti - Velká Británie a Francie zcela selhaly a podepsaly Mnichovskou dohodu. Americký žalobce S. S. Alderman přečetl veškeré průkazné materiály, které této konferenci předcházely, v předběžných výsleších H. Göring přiznal, že hrozil prezidentovi E. Háchovi bombardováním Prahy a pokud nepodepíše prohlášení, připadne zbytek území Československa po odstoupení Sudet pod ochranu A. Hitlera. Touto taktikou si zajistil úspěch a prezident E. Hácha dokument pod nátlakem podepsal. Vězeňskému psychologovi G. M. Gilbertovi vyprávěl o záležitosti týkající se Československa toto: „*Bylo to tak jednoduché! Chamberlain ani Daladier neměli konec konců zájem kvůli záchraně Československa být jen trochu riskovat. Osud Československa byl zpečetěn během tří hodin ...*”¹¹⁹

Soud věnoval několik dní přelíčení pozornost otázce pronásledování Židů po převzetí moci nacisty. V obžalovacím spise se pravilo: „*Od samých počátků NSDAP hrál antisemitismus v myšlenkovém světě a v propagandě nacionálního socialismu prvořadou úlohu. Pronásledování Židů se po převzetí moci stalo oficiální státní politikou.*”¹²⁰ Bylo známo, že H. Göring právě v Norimberku vyhlásil dne 15. září 1935 tzv. rasové zákony, které Židům odebíraly práva a komplikovaly život. H. Göring na lavici svědka potvrdil během přelíčení, že osobně vyhlásil rasové zákony, přiznal se i k nařízení ze dne 26. dubna 1938, podle něhož museli Židé nahlásit svůj majetek. Veškerá tato nařízení poté již směřovala k jedné z nejstrašnějších událostí v předválečném Německu, a to k tzv. Křišťálové noci, která se uskutečnila z 9. na 10. listopadu 1938. Během této události došlo k protižidovským pogromům, k plenění obchodů, zavírání Židů do koncentračních táborů a k zapalování synagog po celém Německu. H. Göring o této akci zpočátku nevěděl, celá akce byla nařízena v Berlíně,

---

¹¹⁸ GILBERT, Von Gustave M. *Nürnberger Tagebuch*. 12. Aufl. Frankfurt am Main: Fischer Taschenbuch, 1962, s. 54.

¹¹⁹ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 262.

¹²⁰ Tamtéž, s. 267.

dochovala se řada důvěrných dálnopisů podepsaných R. Heydrichem, ve kterých nabádal k akcím proti Židům, bylo zakázáno plenění a zamezení nebezpečí požárů. Celá událost byla J. Goebbelsem prezentována jako „*spontánní lidová bouře*“, která se ale zvrhla v plenění a nekontrolovatelné násilí.¹²¹ H. Göring v Norimberku projevil pohoršení a lítost nad tímto násilím, ale z jeho slov bylo patrné, že mu vůbec nešlo o soucit nebo o lidskou stránku věci, naivně líčil své pohnutky, které měl proti pogromu - takové ničení majetku se nemělo stát během čtyřletého hospodářského plánu, neměly být ničeny hodnoty. V Norimberku byl předložen další dokument, nalezený na berlínském říšském ministerstvu letectví, který zaznamenal jednání ze dne 12. listopadu 1938. V tomto dokumentu H. Göring detailně vylíčil, jak začít řešit židovskou otázku, mělo dojít k arizaci židovských podniků, Židé měli být vyloučeni z hospodářství, spolu s ním se zasedání zúčastnili i R. Heydrich a J. Goebbels. Při předčítání protokolu v Norimberku zazněly velmi antisemitské názory - zavírání synagog, odstranění Židů ze společnosti i hospodářství, udělení pokuty 1 miliardy marek židovské obci za zničený majetek.¹²²

H. Göring obsah protokolu nikterak nezpochyboval, ale žalobce R. H. Jackson se obžalovaného dotazoval na některá nechutná a cynická vyjádření, např.: „*Mně by bylo milejší, kdybyste pobili 200 Židů a nezničili takové hodnoty.*“¹²³ Když žalobce přečetl úryvek z protokolu, zeptal se obžalovaného, zda-li jej přečetl správně. H. Göring souhlasně přikývl a uvedl, že se jednalo o výraz nevole, který vyslovil ve stavu momentálního rozčílení. V tomto předloženém dokumentu poprvé veřejně zazněl požadavek, že Židé by měli mít nějaká označení pro odlišení od ostatní populace, měla být zřizována ghetta, většina návrhů vzešla od H. Göringa, některá navrhl i R. Heydrich, svá přidal i W. Funk. H. Göring se sice v Norimberku bránil, že označením a pobýváním v ghettech měli být Židé chráněni, ovšem jeho vtipům na adresu Židů se už nikdo nesmál - např. židovské populaci zakázal, aby navštěvovali německé lesy: „*Tak dáme Židům k dispozici určitou část lesa a postaráme se, aby tam přišla zvířata, která se Židům zatraceně podobají - los má přece také zahnutý nos.*“¹²⁴

---

¹²¹ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 267-270.

¹²² Tamtéž, s. 274-281

¹²³ Tamtéž, s. 281.

¹²⁴ Tamtéž, s. 277.

Když přišla řeč na antisemitismus, H. Göring k psychiatrovi překvapení popřel, že by byl antisemitou, L. Goldensohnovi odpověděl: „*Nikdy jsem nebyl antisemita. Antisemitismus nehrál v mém životě žádnou roli. Antisemitismus mě na nacionalistickém hnutí nikdy nezajímal. Co mě na straně přitahovalo byl její politický program... Samozřejmě, když se někdo přidal k NSDAP, musel více či méně schvalovat všechny body strany, také antisemitismus.*“¹²⁵ Sám H. Göring považoval tvrzení že byl antisemitou za nepravdivé, přestože jako druhý muž v nacistickém Německu pronášel antisemitské projevy. Stál si za svým, že vše dělal jen v zájmu programu strany NSDAP. Prohlásil, že má dva dokumenty, které dokazují, že antisemitou nebyl, ale také chápal, že pod tíhou vznesených důkazů by bylo trapné je zde předložit, protože by je nikdo nepovažoval za důvěryhodné.¹²⁶

3.1.3 Válečné zločiny

Otázka napadení polského státu ze dne 1. září 1939 byla detailně rozebírána vojenským tribunálem v Norimberku jako projev spáchaných válečných zločinů. Americký žalobce S. S. Alderman předložil několik originálních dokumentů, které mapovaly přípravy nacistů na agresivní válku. Jako první byl přečten protokol z konference, která se konala 23. března 1939 ve vůdcově pracovně v Říšském kancléřství, byl zde přítomen H. Göring a W. Keitel, který při přelíčení potvrdil jeho pravost. A. Hitler seznámil přítomné se svými plány napadnout Polsko, zajistit, aby západní státy nevstupovaly do konfliktu a jestliže by do něj zasáhly, musí být vedena válka na život a na smrt. H. Göring při výslechu přiznal, že hlavním cílem bylo dostatečné vyzbrojení wehrmachtu, aby mohl v taženích uspět. V souvislosti s napadením Polska se v Norimberku začalo hovořit o ožehavém tématu, o paktu o neútočení mezi Německem a SSSR, uzavřeným J. Ribbentropem a V. Molotovem (1890-1986) dne 23. srpna 1939 v Moskvě, kde si Německo a SSSR prakticky rozdělily polská území. Tento protokol obě strany pokládaly za přísně tajný, v Norimberku způsobil rozkol a pozdvižení, nakonec nebyl brán vážně a byl raději považován za materiál „*pochybného původu*“.¹²⁷

---

¹²⁵ GOLDENSOHN, Leon. *Die Nürnberger Interviews: Gespräche mit Angeklagten und Zeugen*. Hrsg. von Robert Gellately. Düsseldorf: Artemis & Winkler, 2005, s. 176.

¹²⁶ Tamtéž, s. 176-177.

¹²⁷ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 293-308.

Dalšími materiály byly projevy A. Hitlera z 22. srpna 1939 na Obersalzbergu, které přečetl S. S. Alderman. Vůdce v nich uvedl, že dozrál čas na útok a obsazení Polska, a že Západ pravděpodobně nezasáhne. Požadoval od všech nejen železné nervy, ale i rozhodnost a v téže řeči uvedl: „*Mám jen strach, aby v poslední chvíli nějaký Schweinhund neudělal návrh na zprostředkování míru.*”¹²⁸ H. Göring Vůdci poděkoval a ujistil ho, že wehrmacht svoji úlohu splní. Ovšem situace se zkomplikovala, když z Londýna přišla zpráva, že Velká Británie uzavřela s Polskem smlouvu o vzájemné pomoci.

V Norimberku byl vyslechnut O. Stahmerem švédský občan Birger Dahlerus (1891 -1957), který měl vysvětlit svoji činnost v této záležitosti. B. Dahlerus vypověděl, že chtěl zabránit střetu mezi Německem a Velkou Británií. H. Göringa informoval o situaci ve Velké Británii, zprostředkoval si s ním setkání, na kterém H. Göring na čestné slovo prohlásil, že ačkoliv vedl nejsilnější letectvo na světě, udělá vše proto, aby k válce nedošlo. Žádná jednání se ve skutečnosti neuskutečnila, Německo si vymýšlelo nesmyslné požadavky a H. Göring před ním utajil, že A. Hitler chce napadnout Polsko za každou cenu. B. Dahlerus, který popisoval Vůdce jako psychicky narušeného člověka, se s H. Göringem sešel ještě 1. září 1939, když již bylo Polsko napadeno. Z jeho zápisků před soudem citovali: „*Pro něho, pro Göringa, šlo všechno podle plánu, na kterém se už nedalo nic měnit. Zavolal si náměstky Körnera a Gritzbacha, držel k nim dlouhou řeč a každému předal čestný meč, který budou, jak doufal, během války se ctí užívat...*”¹²⁹ Göringova luftwaffe bombardovala Varšavu, měla likvidovat především vojenské cíle a pokud možno šetřit civilní obyvatelstvo, což se nestalo.

A. Hitler chtěl i nadále pokračovat ve válce, nechtěl mírová jednání, což vyšlo najevo během procesu. Advokát W. Bross vypátral memorandum, jež bylo sepsáno Knutem Bondem ze Stockholmu, který jednal s H. Göringem o míru. W. Bross vzpomínal, že memorandum ukázal H. Göringovi, který si jej přečetl a pak řekl: „*S tím nemá cenu začínat, vždyť z mírových snah nakonec stejně nic nebylo.*”¹³⁰ W. Bross se divil, ale H. Göring mu řekl, že A. Hitler mírová jednání smetl ze stolu. H. Göring nechtěl memorandum soudu předložit, jen z toho důvodu, aby ušetřil

---

¹²⁸ KOCOUREK, Rostislav. *Svět žaluje v Norimberku*. Praha: František Borový, 1946, s. 32.

¹²⁹ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 322.

¹³⁰ Tamtéž, s. 334.

A. Hitlera, německý národ měl být ponechán ve víře, že Hitlerovy mírové snahy všude narážely na odpor, a že nezbývalo než dále bojovat.

I v dalších válečných výbojích sehrál H. Göring důležitou roli. Jako hlavní velitel luftwaffe pomohl A. Hitlerovi k obsazení Norska a Dánska, které se uskutečnilo dne 9. dubna 1940. Během soudního přelíčení byl v Norimberku přečten úryvek z deníku generála Alfreda Jodla (1890-1946), který seznámil soud s faktem, že několik měsíců před obsazením těchto států si měl říšský maršál H. Göring stěžovat, že není do této akce řádně zapojen.¹³¹ Britský žalobce G. D. Roberts citoval ze zajištěných dokumentů, že A. Hitler již dne 23. května 1939 připravoval útok na další státy - Belgie, Lucembursko, Nizozemí a přítomnému H. Göringovi nařídil vojensky zajistit letecké opěrné body těchto států a nebrat na vědomí prohlášení o neutralitě. Kromě toho G. D. Roberts poukázal na skutečnost, že v roce 1938 vypracovalo vedení luftwaffe tajnou studii, týkající se vedení války v západní Evropě. Při obsazování Nizozemí dal H. Göring příkaz bombardovat Rotterdam, což během obžaloby doznal polní maršál Albert Kesselring (1885-1960). Poté již došlo k invazi do Francie a z usvědčujících materiálů vyplynulo, že H. Göring naléhal na A. Hitlera, aby hlavní roli při dobývání Dunkerque sehrálo jeho letectvo.¹³²

K otázce operace Seelöwe (Lvoun), což byl plán na dobytí Velké Británie, byl poskytnut obžalobě v Norimberku dostatek průkazných materiálů. Hlavní britský žalobce H. Shawcross uvedl: „*Obžalovaný Göring a jeho Luftwaffe vyvinuli maximální úsilí, aby úkol splnili. Avšak přestože bombardování anglických měst a vesnic pokračovalo po celou temnou zimu 1940-1941, nepřítel nakonec pochopil, že Anglii těmito prostředky nepokoří.*”¹³³ H. Göring nazýval leteckou bitvu o dobytí britských ostrovů Blitzem, ale luftwaffe nakonec úkoly A. Hitlera nesplnila, což v Norimberku opět doznal A. Kesselring. Při přelíčení byl soud seznámen i s dalšími směrnicemi A. Hitlera k vedení útoku proti státům na Balkáně, při nichž byla prokázána vina wehrmachtu i luftwaffe.

Mnohem podrobněji byl tribunál obeznámen s plánem Barbarossa - útokem na SSSR, který Němci zahájili dne 22. června 1941. V této záležitosti vypovídal

---

¹³¹ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 341.

¹³² Tamtéž, s. 348-352.

¹³³ Tamtéž, s. 353.

u soudu polní maršál Friedrich Paulus (1890-1957), bývalý velitel německé 6. armády, jehož jméno zůstalo spjato s prohranou bitvou u Stalingradu v roce 1943. Generál F. Paulus zde uvedl, jak vypadaly přípravy na akci Barbarossa, a taktéž žalobci R. Ruděnkovi vyjmenoval obžalované, kteří se této akce zúčastnili. Vina H. Göringa byla jasně demonstrována, nakonec ovšem luftwaffe nedokázala dostatečně zásobovat německé vojáky u Stalingradu. Touto vojenskou katastrofou utrpěla Göringova autorita u A. Hitlera značné trhliny.¹³⁴ Americký žalobce S. S. Alderman předložil během norimberského přelíčení další překvapivý dokument - kopii řeči H. Göringa, která byla obsažena v tajném memorandu generálu Ernstu Udetovi (1869-1941). V projevu před počátkem druhé světové války H. Göring prohlásil: „*Zcela postrádám bombardér, který by byl schopen doletět s pěti tunami bomb na New York a zpátky. Takový bombardér by mi udělal nesmírnou radost, aby ti pyšní Američané tam konečně taky jednou dostali přes hubu!*”¹³⁵ Z jeho projevu vyplynulo, že nacistické Německo chtělo později rozpoutat útočnou válku proti USA. Další fáze druhé světové války nebyly v Norimberku probírány, neboť se nestaly předmětem důkazního řízení. Po dobytí jednotlivých evropských států započalo pro jejich obyvatelstvo jedno z nejhorších období spojené s loupením, drancováním, otrockou prací pro Třetí říši, arizací podniků, plundrováním zemědělství, vývozem surovin, potravin a loupením uměleckých děl. Tyto násilnosti byly v Norimberku souzeny jako válečné zločiny.

Obžaloba předložila soudu směrnice ze dne 19. a 30. října 1939, které podepsal H. Göring jako zmocněnec pro čtyřletý plán. Dokumenty se týkaly instrukcí o hospodářské organizaci nových východních území Německa, ve skutečnosti ovšem instrukce znamenaly odvezení veškerých surovin a strojních zařízení v co nejkratší době do Třetí říše, a to pro potřeby válečné ekonomiky. H. Göring přidal i prohlášení, že podniky, které nejsou naprosto nezbytné pro skrovné udržení holé existence tamního obyvatelstva, musejí být přesunuty do Německa.¹³⁶ V Polsku požadoval od Hanse Franka (1900-1946) levné pracovní síly v podobě milionu mužů a žen, taktéž pro potřebu německého válečného hospodářství, čímž započal proces terorizování civilního obyvatelstva. Americký právník R. G. Albrecht poukázal na využívání sovětského obyvatelstva, sovětských válečných zajatců na nucených pracích,

---

¹³⁴ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 361-363.

¹³⁵ Tamtéž, s. 372.

¹³⁶ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 219.

na neúměrné tresty a utrpení těchto lidí, také prohlásil, že s dobyt看em se zacházelo lépe než s člověkem. A. Speer požadoval i dělníky z řad vězňů koncentračních táborů, H. Göring tím byl nadšen, neboť sám pro své podzemní výroby zbraní potřeboval levnou pracovní sílu, kde opět „posloužili vězňové z koncentračních táborů.”¹³⁷ H. Göring k těmto nařčením alibisticky uvedl: „V té době musel pracovat v Německu každý.”¹³⁸ K tomu, za jakých podmínek pracovali vězni a zajatci ovšem obžalovaný Göring pomlčel, nevyjádřil se ani o jejich vysoké úmrtnosti.

H. Göring se kromě politika, diplomata, vojevůdce, považoval i za velkého znalce a milovníka umění. Druhá světová válka mu pomohla získat nezákonnou cestou mnoho významných uměleckých děl, která většinou pocházela ze zabaveného židovského majetku. Dle tvrzení norimberského lékaře L. Goldensohna byl H. Göring v norimberské cele hrdý, že vlastnil ukradené umělecké předměty a nelitoval ani způsobů, jak se k těmto předmětům dostal: „Ze všech obvinění, která byla proti mně vznesena, mě nejvíce trápilo tzv. drancování uměleckých pokladů. Nedělal jsem to v duchu drancování. Mám kolem sebe rád hezké věci. V konečné analýze jsem je stejně nechtěl jen pro sebe. Dal bych je do muzeí pro budoucí generace Německa. Kdybych si je nevzal skončila by většina z nich v rukách těch zpropadených Rusů.”¹³⁹

3.1.4 Zločiny proti lidskosti

Ze všech nejhorších zločinů nacistické Třetí říše, které byly v Norimberku souzeny, byly považovány zločiny proti lidskosti, zahrnující konečné řešení židovského obyvatelstva a další vražedné plány proti obyvatelstvu dobytých území. H. Göringovi a všem ostatním obžalovaným muselo být jasné, že právě tyto zločiny - vraždy milionů nevinných a bezbranných lidí jim podepíší rozsudek smrti. Někteří obžalovaní navenek vystupovali jako by nikdy neznali a nečetli Hitlerův *Mein Kampf*, ale obžaloba v otázce antisemitismu a genocidy Židů byla neúprosná. Jeden z obžalovaných, J. Streicher, si to dobře uvědomil a obhroublým způsobem v Norimberku tvrdil: „Židi už se postarají, abychom viseli.”¹⁴⁰ Při norimberském procesu bylo H. Göringovi dokázáno, že založil

---

¹³⁷ KOCOUREK, Rostislav. *Svět žaluje v Norimberku*. Praha: František Borový, 1946, s. 81-82.

¹³⁸ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 336.

¹³⁹ ROLAND, Paul. *Norimberské procesy: nacisté a jejich zločiny proti lidskosti*. Vyd.1. Překlad Viktor Faktor. Praha: Columbus, 2014, s. 82.

¹⁴⁰ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Překlad Jiří Fidler. Praha: Naše vojsko, 2009, s. 71.

gestapo, koncentrační tábory, které v roce 1934 předal H. Himmlerovi, proces vyhlazování židovského obyvatelstva řídil H. Himmler, ale H. Göring rozhodně nezaujímal pozici nečinného pozorovatele. Dne 31. července 1941 vydal nařízení a uložil H. Himmlerovi a R. Heydrichovi přípravu, směřující ke konečnému řešení židovské otázky v německé sféře vlivu v Evropě.¹⁴¹

Po shlédnutí filmu o koncentračním táboře H. Göring psychologovi G. M. Gilbertovi ve své cele dne 15. února 1946 sdělil: „*Film o krutostech jde natočil všelijak, když vykopou těla z hrobů a potom je zase traktorem zahrnou zpátky*“.¹⁴² Dalšímu lékaři, L. N. Goldensohnovi uvedl o několik dní později jako reakci na sovětské filmy následující: „*To mohli zrovna tak zabít pár set německých zajatců, obléknout je do ruských uniforem a natočit film.*“¹⁴³ Při výpovědi ženy, která přežila koncentrační tábor v Osvětimi, neposlouchal a ostentativně si sundal sluchátka. H. Göringovi v Norimberku přitížilo i to, že během války byl členem Říšské obrany a výzkumné kanceláře, která prováděla v koncentračních táborech nelidské pokusy s lidmi. Tyto pokusy sloužily především pro vojenské účely. O tom, co se ve skutečnosti dělo musel rozhodně vědět a neznámé mu nemohly být ani praktiky gestapa, když pod vlivem zjištění, že jeho žena s dcerou, ale i ostatní ženy obžalovaných byly internovány, řekl: „*Vidíte, jsou stejní jako gestapo. Co mají s tímhle společné ženy a děti?*“¹⁴⁴ Tento rozhovor zaslechl G. M. Gilbert. Britský žalobce G. D. Roberts upozornil i na otázku s osudy důstojníků RAF, kteří byli po útěku z vězeňského tábora Stalag Luft III v Sagenu zastřeleni a nebylo s nimi jednáno dle úmluv o válečných zajatcích, o čemž musel H. Göring jako hlavní velitel luftwaffe vědět a nic nepodnikl, ani u A. Hitlera neprotestoval.¹⁴⁵

---

¹⁴¹ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007, s. 457.

¹⁴² IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Překlad Jiří Fidler. Praha: Naše vojsko, 2009, s. 198.

¹⁴³ Tamtéž, s. 198.

¹⁴⁴ Tamtéž, s. 153.

¹⁴⁵ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 329.

4. OBHAJOBA

Slyšení Göringovy obhajoby začalo dne 8. března 1946. Nejdříve v jeho prospěch vypovídali svědci. Jako první svědčil Karl Bodenschatz (1890-1979), který pod vedením O. Stahmera vypověděl, že jeho nadřízený neměl na krutostech žádný podíl. Hovořil také o tom, jak se H. Göring snažil dostat některé osoby z koncentračních táborů. Následně byl podroben hlavním americkým žalobcem R. H. Jacksonem křížovému výslechu, ve kterém jeho otázkám uhýbal a vracel se především k efektivitě luftwaffe. Záhy byl K. Bodenschatz vystřídán E. Milchem, který dokonce soudu tvrdil, že H. Göring věděl, že během války docházelo k lékařským pokusům na zločincích pro potřeby letectva. H. Göring E. Milchovi sdělil, že je lépe o těchto záležitostech nic nevědět a raději se od nich distancovat. K otázce zacházení s válečnými zajatci uvedl Göringův výrok: „*Jakmile byli sestřeleni, jsou to naši druhové*”¹⁴⁶, obsah tohoto tvrzení nebyl v praxi rozhodně uplatňován. Na otázku týkající se koncentračních táborů vypověděl, že o jejich existenci věděl, ale nikdo netušil, co se uvnitř táborů odehrává, o vyhlazovacích táborech pro Židy nevěděl vůbec nic, netušil, že existují. E. Milch se snažil ospravedlnit i laxnost německého obyvatelstva k projevům násilí slovy: „*Kdyby se člověk pokusil zasáhnout, znamenalo by to jistou smrt pro něho a jeho rodinu.*”¹⁴⁷ Tato věta byla velice výstižná a nepotřebovala žádný komentář, každý byl nucen se podřídít, nikdo nesměl A. Hitlerovi oponovat, ani říšský maršál H. Göring, A. Hitler by opozici nedovolil. V následujících dnech se u soudu vystřídal ještě několik svědků.

4.1 Obžalovaný vypovídá

H. Göring promluvil u soudu v rámci obhajoby dne 13. března 1946, v tento den byla soudní síň zcela zaplněna. H. Göring, od kterého se díky jeho řečnickým schopnostem očekával mistrný řečnický výstup, se na svoji obhajobu řádně připravoval celé měsíce a prodiskutoval ji se svým obhájcem O. Stahmerem. Ačkoliv obžalovaný působil nervózně, snažil se bojovat jako lev. O. Stahmer postavil jeho obhajobu na tom, že jeho mandant se nezúčastnil žádných válečných zločinů a nevěděl o událostech mimo

---

¹⁴⁶ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 327.

¹⁴⁷ Tamtéž, s. 327.

zorné pole své působnosti.¹⁴⁸ Během své obhajoby hovořil „*nacista číslo jedna*“ rozvláčně jasným hlasem, že udělal vše proto, aby v Německu posílil národní socialismus. Dále uvedl, že zajistil A. Hitlerovi místo kancléře, přiznal svoji vinu při potírání nepřátel, ustanovil tajnou policii známou jako gestapo, založil první koncentrační tábory, ale osobně se snažil zasahovat proti projevům brutality. Obhájce A. Speera po jeho výstupu vykřikl větu, kterou lze nalézt v knize D. Irvinga: „*Ten Göring, to je ale chlapík - Mordskerl - umí jít přes mrtvoly.*”¹⁴⁹ Po prvním dni obhajoby přiznal H. Göring ve své cele G. M. Gilbertovi: „*Musíte pochopit, že poté, co jsem skoro rok zavřený ve vězení a už pět měsíců se účastním soudního řízení, beze slova, aniž bych mohl něco říci, bylo to pro mě dnes skutečně namáhavé ...*”¹⁵⁰

V dalších dnech H. Göring obhajoval vůdcovský princip, který zajišťoval autoritu shora a odpovědnost zdola. Jak obžalovaný uvedl, tento princip byl základem vládnutí i v SSSR a v katolické církvi. Objasnil Röhmův puč a vzal na sebe veškerou odpovědnost za projevy násilí. Řešení židovské otázky se pokusil ospravedlnit pochybným způsobem, když před soudem tvrdil, že Židé měli neúměrně velký vliv v kulturním i hospodářském životě v Německu a jako pravý vlastenec to nemohl strpět, ale zásadně vystupoval proti pogromu v roce 1938. Přijal odpovědnost za prosazení norimberských zákonů, hrdě převzal odpovědnost za vybudování letectva a německého hospodářství.¹⁵¹

Dne 18. března 1946 se před rozhlasovými mikrofony, které přenášely dění ze soudní síně do celého světa, utkali v křížovém výslechu hlavní americký žalobce R. H. Jackson a obžalovaný H. Göring. Už od začátku křížového výslechu, který neběžel ani deset minut, bylo jasné, že má H. Göring žalobce R. H. Jacksona „*v hrsti*”, jak si poznamenal Normann Birkett (1883-1962), zastupující soudce za Velkou Británií. R. H. Jackson si stěžoval soudu především na Göringovy složité projevy, obžalovaný se dle tvrzení amerického žalobce záměrně vyhýbal odpovědím, což bylo pro R. H. Jacksona přinejmenším frustrující. Všichni v sále uznali, že H. Göringovi rozhodně nechyběla odvaha, byl výborným řečníkem, který za své činy převzal

---

¹⁴⁸ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 1987, s. 170-171.

¹⁴⁹ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Překlad Jiří Fidler. Praha: Naše vojsko, 2009, s. 178.

¹⁵⁰ GILBERT, Von Gustave M. *Nürnberger Tagebuch*. 12. Aufl. Frankfurt am Main: Fischer Taschenbuch, 1962, s. 191.

¹⁵¹ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 1987, s. 171-172.

odpovědnost, což podpořil tvrzením, že nemá v úmyslu „ukrývat se za *Vůdce*“ a tvrdit, že za vše co se stalo může jen A. Hitler. Žalobce R. H. Jackson nebyl dostatečně připravený a během přelíčení se nechal H. Göringem zaskočit. V prvních dnech křížového výslechu bylo patrné, že žalobce R. H. Jackson nebyl rovnocenným protivníkem obžalovanému.¹⁵²

H. Göring i nadále záměrně unikal otázkám, které mu žalobce R. H. Jackson kladl. Jednalo se o otázky, které se zaměřovaly např. na vůdcovský princip. H. Göring soud „poučoval“ o fungování koncentračních táborů v době jeho pravomoci, obratně uhýbal otázkám o vraždění příslušníků RAF, doznal, že Rakousko a Sudety připadly nacistickému Německu na základě práva národa na sebeurčení.¹⁵³ N. Birkett si ve svých soukromých zápiscích učinil poznámky, které dokreslovaly povahu a schopnosti obžalovaného. H. Göringa popisoval ho jako velmi inteligentního muže, který vnímal záměr každé otázky, muže majícího značné vědomosti a člověka, který se snadno pohyboval na půdě, která mu byla známá. Mohl se pyšnit znalostmi, které mnozí v soudní síni neměli, což mělo za následek, že obžalobě se v zpočátku nedařilo vést výslechy obžalovaného správným směrem. H. Göring se hájil tak brilantním způsobem, že v počáteční fázi přelíčení prakticky nedal žalobcům svými argumenty a rychlými reakcemi žádnou šanci.¹⁵⁴ Obžaloba se nevyvíjela pro chod soudního přelíčení příznivě, proto bylo jednání odročeno. R. H. Jackson ztrácel sebeovládání a dokonce při výslechu o remilitarizaci Porýní si vzteky strhl sluchátka z uší a obvinil obžalovaného z povýšeného a pohrdavého postoje vůči tribunálu. Nestěžoval si pouze na samotného H. Göringa, ale i na soud, na jehož úkor si neodpustil následující slova: „*Göringa nechávají kázat, je stále arogantnější...*“¹⁵⁵ S tímto výrokem souhlasil i David Maxwell-Fyfe (1900-1967), který uvedl, že musí být tribunál jednotný, jinak ho H. Göring zesměšní a bude to pro celý proces katastrofa.

Právě D. Maxwell-Fyfe, asistent britského žalobce H. Shawcrosse převzal po Jacksonovi Göringův křížový výslech, který se týkal koncentračních táborů a připomněl obžalovanému, že jen v Osvětimi byly vyhlazeny čtyři miliony lidí.

---

¹⁵² IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Překlad Jiří Fidler. Praha: Naše vojsko, 2009, s. 178-180.

¹⁵³ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 345.

¹⁵⁴ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 1987, s. 175-176.

¹⁵⁵ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Překlad Jiří Fidler. Praha: Naše vojsko, 2009, s. 180.

H. Göring kontroval, že tento počet nebyl nikde prokázán, a že záležitosti této povahy byly před ním i před Vůdcem tajeny.¹⁵⁶ D. Maxwell-Fyfe uvedl, že obžalovaný měl možnost poslouchat rádio a zahraniční tisk, kde byly zveřejňovány zločiny proti Židům, H. Göring se pokusil oponovat tím, že nic ze zahraničí nečetl ani neposlouchal, neboť nechtěl poslouchat propagandu. Na otázku, zda-li stále ospravedlňuje a oslavuje Vůdce nacistické Třetí říše A. Hitlera i po uvedených zločinech, H. Göring uvedl, že mu zůstal věrný, neboť nechtěl porušit svou přísahu. D. Maxwell Fyfe usvědčil H. Göringa z účasti na zločinech proti lidskosti dokumenty, které obsahovaly údaje týkající se odsunu maďarských Židů. Přednesl soudu zápis z porady, kde H. Göring hovořil s Hinrichem Lohsem (1896-1964), že v Maďarsku jsou „vyřizováni“ Židé. H. Göring sice u soudu uvedl, že vyřízení neznamenal zabítí, nýbrž odsunutí, ale nakonec přiznal, že neměl představu, v jakém rozsahu se otázka vyhlazení židovského obyvatelstva odehrávala. Pod tíhou dokumentů byl D. M.-Fyfem doslova „zahnán do kouta“ a doznal, že věděl jen o jednotlivých izolovaných případech, kdy bylo něco podobného spácháno. D. M.-Fyfe úsměvně H. Göringovi poděkoval, neboť si obžalovaný tímto přiznáním zkomplikoval situaci, jelikož se prořekl, že o spáchaných zločinech věděl.¹⁵⁷

4.2 Usvědčující výpovědi

Poměrně záhy byl R. H. Jacksonem konfrontován v dalším křížovém výslechu, který se týkal konečného řešení židovské otázky, během něhož H. Göring ztratil definitivně půdu pod nohama. R. H. Jackson před soudem uvedl, že Göringovy podpisy se nacházely na mnoha důležitých dokumentech týkajících se židovské problematiky. Jeden z dokumentů např. nařizoval zabavení veškerého židovského majetku. H. Göring podepsal i dokument z července roku 1941, ve kterém se obracel na H. Himmlera a R. Heydricha a žádal je o vypracování plánů ke konečnému řešení židovské otázky. Tento dokument se mu nakonec stal osudným. Obžalovaný s formulací konečného řešení nesouhlasil, uvedl, že se nejedná o správný překlad, že tím rozuměl celkové řešení, znamenající evakuaci a emigraci Židů, R. H. Jackson mu oponoval, že se jednalo o konečné řešení, tedy o vyhlazování židovské populace. Žalobce na H. Göringa stále více naléhal a přečetl mu, že nařídil všem vládním úřadům, aby při konečném řešení

---

¹⁵⁶ MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 1987, s. 178-179.

¹⁵⁷ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 355-357.

židovské otázky spolupracovaly s SS, načež H. Göring odpověděl, že o SS tam nic uvedené nebylo. R. H. Jackson se nenechal odradit a před soudem potvrdil, že obžalovaný dopis zaslal R. Heydrichovi. H. Göring vykřikl osudnou větu: „*To ale neznamená, že by SS měla něco společného s řešením židovské otázky!*”¹⁵⁸ Po vyřčení této věty mu ovšem bylo jasné, že tzv. „*strčil hlavu do oprátky*”, neboť bylo zcela prokazatelné, že o těchto praktikách věděl a byl informován. Asistent amerického žalobce R. H. Jacksona, Whitney Harris (1912-2010), okomentoval Göringův výstup následujícími slovy: „*Když jsme ho dostali na zločiny, které spáchal, například perzekuci Židů, zhroutil se. Jako svědek byl odepsán. Musím říci, že jsme ho tak dostali na židovskou otázku, že neměl co říci.*”¹⁵⁹

Při rozhovoru s G. M. Gilbertem se H. Göring ve své cele rozpovídal o své účasti na zločinech: „*Ale to je něco co musíte vědět - skutečně! Můžete tomu věřit nebo ne - ale řeknu to smrtelně vážně. Krutý jsem nikdy nebyl! Přiznávám, že jsem byl tvrdý, nepopírám, že jsem nebyl právě ostýchavý, když se jednalo o to, zastřelit 1000 mužů, jako odplatu, rukojmí nebo cokoliv chce. Ale krutost - mučit ženy a děti - dobrý Bože! To bylo mé povaze cizí.*”¹⁶⁰

Posledním vyslychajícím se stal hlavní žalobce za SSSR R. Ruděnko, který H. Göringa obvinil z drancování východního území a z deportací totálně nasazených mužů a žen, ze kterých se stali otroci. K tomu mu napomohl i zápis ze zasedání dne 6. srpna 1942, kde se H. Göring vyjádřil o potřebě „*vytáhnout z těchto území všechno, co půjde.*” Následovaly slovní přestřelky, kdy H. Göring obezřetně kličkoval a vyhýbal se odpovědím, dělal vše proto, aby důkazů proti jeho osobě bylo co nejméně. Na závěr výslechu R. Ruděnko před norimberským tribunálem pronesl, že Hitlerova vláda přivedla Německo k celkovému zničení. Vrchní žalobce za Francii po všech výsleších nepovažoval za nutné klást obžalovanému H. Göringovi další otázky. Obžalovaný byl zklamán, protože chtěl před obecnstvem pronést závěrečné projevy.¹⁶¹

---

¹⁵⁸ ROLAND, Paul. *Norimberské procesy: nacisté a jejich zločiny proti lidskosti*. Vyd.1. Překlad Viktor Faktor. Praha: Columbus, 2014, s. 126.

¹⁵⁹ Tamtéž, s. 127.

¹⁶⁰ GILBERT, Von Gustave M. *Nürnberger Tagebuch*. 12. Aufl. Frankfurt am Main: Fischer Taschenbuch, 1962, s. 185.

¹⁶¹ MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007, s. 357-359.

5. KONEC NORIMBERSKÉHO PROCESU

5.1 Rozsudek

Po obžalobě a obhajobě se sešel vojenský tribunál v Norimberku, aby se soudci poradili o výši trestu pro obžalované válečné zločince. H. Göringovi bylo dne 31. srpna 1946 povoleno naposledy pronést řeč, v níž se k přítomným obracel slovy: „*Německý národ Vůdci důvěřoval. Vzhledem k jeho autoritářskému systému řízení státu neměli němečtí lidé na vývoj událostí žádný vliv. Nevěděli nic o zločinech, o nichž víme dnes, bojovali s loajalitou, sebeobětováním a statečností a příliš mnoho trpěli v tomto boji, do něhož byli svévole uvrženi. Německý národ je nevinen.*”¹⁶² Tímto projevem na sebe H. Göring vzal veškerou odpovědnost a věřil, že svou smrtí - zastřelením, si své zločiny odpyká. Během září se mohl rozloučit se svojí rodinou - manželkou Emmy a dcerou Eddou.¹⁶³

Dne 1. října 1946 přečetl rozsudek H. Göringa v norimberské soudní síni soudce G. Lawrence, který obžalovaného obvinil ze všech čtyř bodů obžaloby, dodal, že neexistuje nic, co by bylo možné v jeho případě uvést jako polehčující okolnost. Jeho vina byla jedinečná a ze záznamů nebylo možné vyčíst nic na jeho obhajobu.¹⁶⁴ H. Göring byl odsouzen k trestu smrti oběšením, což jako voják považoval za ponižující. Spolu s H. Göringem bylo odsouzeno k trestu smrti provazem dalších 11 válečných zločinců, M. Bormann byl odsouzen v nepřítomnosti. Tři prominentní nacisté byli odsouzeni k doživotnímu žaláři, čtyři byli odsouzeni k odnětí svobody v trvání 10 - 20 let. Zproštění viny byli další tři obžalovaní, u kterých ale sovětská obžaloba požadovala uznání viny. Vynesenými rozsudky, nad kterými se usneslo osm soudců, kteří zastupovali čtyři vítězné mocnosti - USA, Francii, Velkou Británii a SSSR, tak skončil největší proces s válečnými zločinci.¹⁶⁵

---

¹⁶² IRVING, David John Cawdell. *Göring: biografie Hermanna Göringa*. Vyd. 1. Překlad Věra Vystavělová. Brno: Bonus A, 1996, s. 589.

¹⁶³ I po skončení Norimberského procesu Emmy Göringová svého muže obhajovala. Neúspěšně se soudila o majetek, který byl rodině po skončení druhé světové války odebrán. V roce 1967 vydala autobiografickou knihu *An der Seite meines Mannes*. Zemřela v Mnichově v roce 1973 ve věku 80 let. Dceři Eddě dle jejího tvrzení otcovo příjmení nikdy neuškodilo, bylo jí v mnohém spíše přínosem. Ve škole byla za vzornou žačku, učitelé na ni brali ohledy. Např. při hodinách dějepisu se neprobírala druhá světová válka. Politikou se Edda nikdy nezabývala. Dodnes žije v Mnichově.

¹⁶⁴ FRIEDRICH, Jörg. *Das Urteil von Nürnberg*. 6. Aufl., Originalausg. München: Deutscher Taschenbuch-Verlag, 2005, s. 176.

¹⁶⁵ Rudé právo. 3. října 1946.

Mezi nacistické organizacemi, které byly Mezinárodním vojenským tribunálem v Norimberku prohlášeny za zločinné, patřily SS, SD a gestapo. Deník *Rudé právo* dále uvedl, že „*Německo spáchalo válečné zločiny v míře, jakou dějiny války dosud neznaly*“.¹⁶⁶

5.2 Sebevražda

H. Göring se celý život rozhodoval sám za sebe. Rozsudek, vyřčený norimberským soudním tribunálem neuznával, aby předešel potupné popravě, spáchal ve své cele dne 15. října 1946 v pozdních večerních hodinách sebevraždu. Přestože byla ve vězení náležitá ostraha, probíhaly časté osobní prohlídky i namátkové kontroly cel, podařilo se H. Göringovi obelhat strážné a skoncovat se životem. Vojín Harold F. Johnson během vyšetřování uvedl, že H. Göringa v osudném okamžiku sledoval, a že mu vězeň připadal podivně strnulý a vydával zvláštní zvuky. Přivolaný lékař L. Pflückera mohl již jen konstatovat smrt. Po ohledání Göringových ostatků byly v jeho ústech nalezeny zbytky střípků, které poukazovaly na otravu kyanidovou kapslí.¹⁶⁷

Zprávou o Göringově úmrtí se zabývala nejen vyšetřovací komise, ale domácí i zahraniční média. Německý deník *Passauer Neue Presse* hovořil o třech dopisech zanechaných H. Göringem ve své cele. Jeden z dopisů byl adresován vězeňskému veliteli B. C. Andrusovi a H. Göring v něm vyloučil účast strážných na jeho sebevraždě. Další dopis zanechal pro manželku Emmy, ohledně třetího dopisu nebyly poskytnuty žádné informace. Komise došla k závěru, že jed, kterým se H. Göring otrávil měl patrně ukrytý na břicho. Dále bylo v deníku uvedeno, že tělo bývalého říšského maršála bylo spolu s ostatky dalších deseti popravených válečných zločinců spáleno a rozptýleno neznámo kde, aby poslední místo odpočinku nacistických zločinců nemohlo být v budoucnosti určeno jako vzpomínka k oslavování národního socialismu.¹⁶⁸

S největší pravděpodobností měl H. Göring svoji sebevraždu naplánovanou, což dokazuje úryvek jeho dopisu adresovaný manželce Emmy: „*Po pečlivém zvážení situace a upřímných modlitbách k Bohu jsem se raději rozhodl vzít si život, než abych*

---

¹⁶⁶ Rudé právo. 2. října 1946.

¹⁶⁷ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Překlad Jiří Fidler. Praha: Naše vojsko, 2009, s. 244-245.

¹⁶⁸ Passauer Neue Presse. 29. Oktober 1946.

svým nepřátelům dovolil oběsit mne. Smrt kulkou bych přijal kdykoli, oběšení říšského maršála Německa však nelze připustit.”¹⁶⁹

Komise nebyla spokojena s počátečními výsledky vyšetřování Göringovy sebevraždy. Postupem času a s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem se nevyhnul podezření ani lékař L. Pflücker, ale patrně nejpravděpodobněji se jevila verze, že H. Göring ve vězení podplatil luxusními osobními předměty, které mohl mít ve své cele, amerického dozorce, poručíka Jacka G. Wheelise (1913-1954). V nestřeženém okamžiku mu patrně tento strážný donesl ze šatny z jeho osobních věcí do cely jed, který H. Göring později požil. Několik let po soudní procesu v Norimberku se J. G. Wheelis svým známým v USA chlubil hodinkami a plnicím perem, které nazýval dary od H. Göringa. Není od věci, že po smrti J. G. Wheelise jeho manželka tyto cennosti značky Cartier rozprodala.¹⁷⁰

---

¹⁶⁹ HOYT, Edwin Palmer. *Andělé smrti*. Vyd. 1. Překlad Ivan Šubrt. Plzeň: Mustang, 1996, s. 174.

¹⁷⁰ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Překlad Jiří Fidler. Praha: Naše vojsko, 2009, s. 251-252.

ZÁVĚR

Tématem mé bakalářské práce bylo zmapovat roli bývalého říšského maršála Hermanna Göringa jako klíčového svědka nacistických zločinů během soudního přelíčení v Norimberku. Tento rok uplyne na podzim 70 let od zahájení největšího a nejznámějšího přelíčení s válečnými zločinci, které nemá v novodobé světové historii obdoby. H. Goring zůstal na konci druhé světové války prakticky jako jediný naživu z nejvyšší nacistické elity, která obklopovala Adolfa Hitlera od počátků národního socialismu až po konečnou a hořkou porážku v roce 1945.

Hermann Göring patřil k nejbližším spolupracovníkům A. Hitlera, podílel se na všech důležitých procesech a událostech, které vedly k vítězství nacismu v Německu, vynaložil veškerou svoji energii, schopnosti, razanci i brutalitu, aby se udržel na nejvyšších postech a mohl tak ovlivňovat vývoj nejen v tehdejší Německu, ale v průběhu let i v ostatních státech. Jako válečník a politik se podílel na nejstrašnějších zločinech, proto bylo zcela přirozené, že se objevil na seznamu válečných zločinců a byl právem souzen. Díky prostudovaným materiálům, kterými se soudní proces zabýval, vyplynulo, že H. Göring svoji roli klíčového svědka v Norimberku splnil. Všichni přítomní u vojenského tribunálu museli konstatovat, že obžalovaný H. Göring byl osobností velkého formátu, výborným řečníkem, stratégem s vynikající pamětí a bravurním slovním vyjadřováním. Tento muž vynikal mezi ostatními souzenými nacistickými pohlaváry svým chováním, vystupováním, nehrál si na svedeného, neskryval se za Adolfa Hitlera, nepovažoval se za válečného zločince, většinu svých zločinů otevřeně přiznal, ale neprojevil veřejně ani náznak lítosti nad spáchanými zločiny. Dle psychiatrů, kteří s ním měli možnost v Norimberku hovořit, pozorovat ho při přelíčení a v okruhu ostatních obžalovaných, byl H. Göring silnou osobností, považoval se za vůdčí typ a byl to právě on, kdo mezi věznirazil heslo „*ani slovo proti Vůdci*“, kterého do konce bezmezně procesu hájil. Považoval za zcela absurdní názor, aby Adolf Hitler, jako Vůdce skončil jako válečný zločinec před mezinárodním soudem.

Ze vzpomínek pamětníků je patrné, že po skončení války bylo mnoho Němců rozčarováno, že je jejich „*milovaný Vůdce*“ opustil a zanechal německý národ svému osudu. Naopak Hermann Göring v Norimberku převzal veškerou vinu na sebe a bránil

německý národ a věřil že svojí smrtí vykoupí všechny zločiny, které byly nacistickým režimem spáchány. H. Göring během svého uvěznění často připomínal, že když se mu nepodařilo přesvědčit soudní tribunál, musí přesvědčit německý lid o tom, že vše, co vykonal, bylo vykonáno pro blaho Německa a jeho národa. Dokonce často hovořil o tom, že za 60 let po jeho smrti budou stát jeho sochy po celém Německu. Toto jeho přání se nesplnilo, ale měl pravdu v tom, že nebude opomenut dějinami. Jeho jméno bude již navždy spojeno s nejhorší kapitolou lidských dějin a zůstane zapsáno na seznamu největších válečných zločinců všech dob.

SEZNAM POUŽITÝCH PRAMENŮ A LITERATURY

BRANDT, Willy. *Verbrecher und andere Deutsche: ein Bericht aus Deutschland 1946*. Hrsg. von Einhart Lorenz. Bonn: Dietz, 2007.

BROŽ, Jiří. *Hitlerův korunní princ*. Vyd. 1. Praha: Naše vojsko, 2004.

DELPLA, François. *Norimberský proces: poučení z historie*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Slovart, 2009.

FOX, Louise a Cindy DOWLING. *Vzpomínky Göringovy sekretářky*. Vyd. 1. Překlad Lenka Faltejsková. Líbeznice: Víkend, 2012.

FRIEDRICH, Jörg. *Das Urteil von Nürnberg*. 6. Aufl., Originalausg. München: Deutscher Taschenbuch-Verlag, 2005.

GOLDENSOHN, Leon. *Die Nürnberger Interviews: Gespräche mit Angeklagten und Zeugen*. Hrsg. von Robert Gellately. Düsseldorf: Artemis & Winkler, 2005.

HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Ikar, 2007.

HONZÍK, Miroslav. *Povstaňte, soud přichází*. Vyd. 1. Praha: Panorama, 1986.

HOYT, Edwin Palmer. *Andělé smrti*. Vyd. 1. Překlad Ivan Šubrt. Plzeň: Mustang, 1996.

IRVING, David John Cawdell. *Göring: biografie Hermanna Göringa*. Vyd. 1. Překlad Věra Vystavělová. Brno: Bonus A, 1996.

IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Překlad Jiří Fidler. Praha: Naše vojsko, 2009.

KELLEY, Douglas M. *Muži kolem Hitlera*. Vyd. 1. Překlad Václav Straka. Praha: Naše vojsko, 2010.

KNOPP, Guido. *Göring: biografie*. Vyd. 1. Překlad Ingeborg Churaňová. Praha: Ikar, 2008.

KOCOUREK, Rostislav. *Svět žaluje v Norimberku*. Praha: František Borový, 1946.

- LEBERT, Norbert a Stephan LEBERT. *Nosíš mé jméno*. Vyd. 1. Překlad Milan Churaň. Praha: Ikar, 2001.
- MANVELL, Roger. *Der Reichsmarschall: Aufstieg und Fall des Hermann Göring*. Rastatt: Moewig, 198.
- MANVELL, Roger a Heinrich FRAENKEL. *Göring*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB/art, 2007.
- MASER, Werner. *Hermann Göring: Hitlerův paladýn s janusovskou tváří : politická biografie*. Vyd. 1. Překlad Jana Vymazalová. Praha: Argo, 2004.
- OVERY, R a Tomáš JAKL. *Výslechy: nacistická elita v roce 1945 v rukou spojenců*. Vyd. 1. Překlad Milan Dvořák. Praha: BB art, 2004.
- ROLAND, Paul. *Akta nacistů: otřesná svědectví o osobnostech třetí říše*. Vyd.1. Překlad Jan Krist. Praha: Brána, 2014.
- ROLAND, Paul. *Norimberské procesy: nacisté a jejich zločiny proti lidskosti*. Vyd.1. Překlad Viktor Faktor. Praha: Columbus, 2014.
- SIGMUND, Anna Maria a Karel HOUBA. *Ženy nacistů*. Vyd 1. Překlad Věra Houbová. Praha: Brána, 2000.
- SONNENFELDT, Richard W. *Svědék z Norimberka: hlavní americký tlumočnick při soudních procesech s válečnými zločinci*. Vyd. 1. Překlad Vladimír Čadský. Praha: Columbus, 2007.
- THACKER, Toby a Tomáš JAKL. *Konec "třetí říše": porážka, denacifikace a Norimberk, leden 1944 - listopad 1946*. Vyd. 1. Překlad Marcela Valka, Vladimír Petkevič. Praha: Mladá fronta, 2011.
- WEINKE, Annette. *Die Nürnberger Prozesse*. Orig.-Ausg. München: Beck, 2006.
- WYLLIE, James. *Vlk a beránek: rozdílné životy bratrů Göringových za nacistického režimu*. Vyd. 1. Překlad Josef Orel. Frýdek-Místek: Alpress, 2008.

Rudé právo 1945-1946

Svobodné slovo 1945-1946

Passauer Neue Presse 1946

YouTube video

Kariéra Hermanna Göringa 1, 2, 3. In: Youtube [online]. 21.01.2014 [cit. 2015-03-20].

Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=yHX2rBQNvAw>. Kanál uživatele KlobassCZ.

SEZNAM PŘÍLOH

1. Říšský maršál Hermann Göring v roce 1939
2. Hermann Göring u jídla v Norimberku
3. Hlavní americký žalobce Robert H. Jackson v Norimberku
4. Mrtvola Hermanna Göringa

Příloha č. 1 - Říšský maršál Hermann Göring v roce 1939

Zdroj:

<http://www.spiegel.de/fotostrecke/hitlers-ring-us-auktionshaus-verkauft-nazischmuck-fotostrecke-101046-6.html>

Příloha č. 2 - Hermann Göring u jídla v Norimberku

Zdroj:

<http://www.spiegel.de/fotostrecke/die-kunstsammlung-von-hermann-goering-fotostrecke-83906-6.html>

Příloha č. 3 - Hlavní americký žalobce Robert H. Jackson v Norimberku

Zdroj:

<http://www.spiegel.de/fotostrecke/nuernberger-prozesse-fotostrecke-108376-4.html>

Příloha č. 4 - Mrtvola Hermanna Göringa

Zdroj:

<http://www.spiegel.de/fotostrecke/nuernberger-prozesse-fotostrecke-108376-5.html>